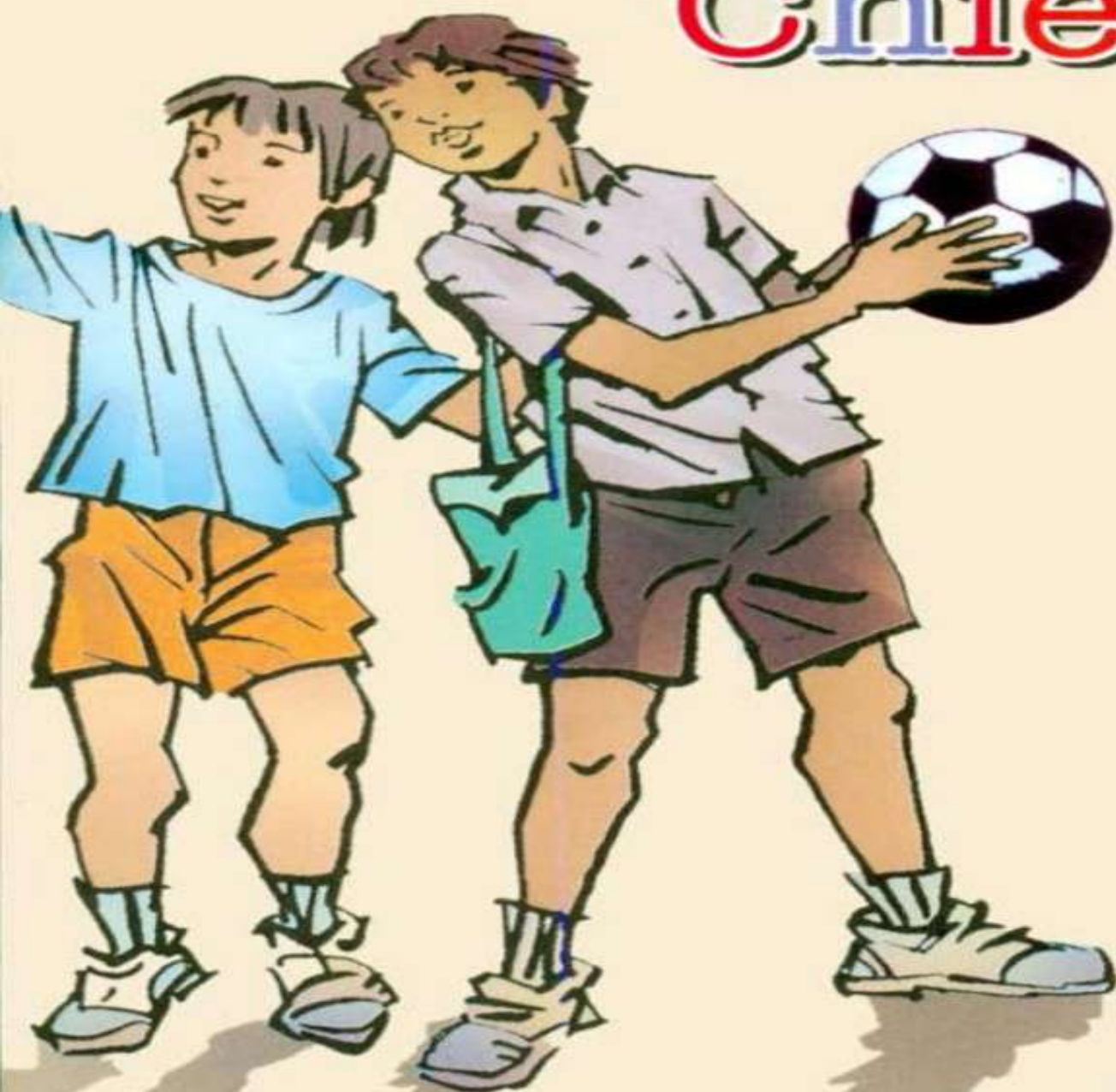

THƯƠNG ÁNH

Thắng Pelê Bà Chiều

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

THƯƠNG ÁNH

Thằng Pêlê
Bà Chiểu

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

ebook©vctvegroup

01-06-2020

I

Lê và Hoàng tần ngần trước một quán ăn... Chúng nó nhìn bảng giá ghi ở ngoài: “Bún bò Huế: 4.000 đồng - 5.000 đồng/tô - Hủ tiếu 5.000 đồng”... Lê quay sang Hoàng:

– Tao còn đúng năm ngàn, mày còn bao nhiêu?

Thằng Hoàng lục túi, đếm đi đếm lại, rồi giao cho thằng Lê:

– Còn đúng bốn ngàn.

Đôi mắt Lê sáng lên:

– Thế là tao và mày đủ tiền mua hai đĩa hai tô bún bò, còn một ngàn uống trà đá, vừa đẹp.

– Lỡ họ ghi như vậy , mà bán cao hơn thì tiền đâu mà trả... tao đã bị một lần rồi... Ổn lắm.

– Thì mình hỏi kỹ rồi mới ăn.

Lê và Hoàng rụt rè bước vào quán, hai đứa khép nép ngồi vào chiếc bàn cạnh cửa...

Bà chủ quán nhìn hai đứa, đôi mắt dò xét:

– Hai đứa bay có tiền không mà vào đây?

– Bác bán cho tụi cháu hai tô bún, mỗi tô bốn ngàn đồng...

– Có chắc tụi bay có tiền không, hay ăn xong rồi bỏ chạy.

Thằng Lê lôi tiền trong bọc ra, đếm đủ tám ngàn, rồi giao cho bà chủ quán:

- Tụi cháu còn một ngàn, bác bán cho hai ly trà đá.
- Trà đá thì ly nhỏ thôi đấy nhé.
- Dạ.

Bảy giờ là một trưa mùa hè... Suốt buổi sáng hai đứa cùng nhóm bạn khu phố tập dượt bóng đá ở một sân nhỏ gần trụ sở khu phố. Chỉ còn một tuần nữa, đội bóng thiếu nhi khu phố A sẽ gặp đội bóng thiếu nhi khu phố B để chọn cầu thủ cho đội bóng thiếu nhi Phường tranh giải đội bóng vô địch thiếu nhi Quận.

Trong đội bóng chỉ có Lê và Hoàng là nghèo nhất. Lê sống với bà ngoại sau khi mẹ đi lấy chồng khác. Lê chưa bao giờ gặp cha... Theo lời bà ngoại kể, cha Lê là một ông Mỹ đen, làm hãng thầu của Mỹ tại Sài Gòn, cha Lê về Mỹ khi Lê còn nằm trong bụng mẹ... Ngày Lê chào đời, Sài Gòn giải phóng đúng một tháng... Ngày Lê lên năm, mẹ Lê gởi Lê cho bà ngoại rồi về Đà Nẵng... Một năm sau mẹ Lê có gia đình khác... Mười năm rồi Lê sống trong tình thương của bà ngoại. Mẹ Lê là con đầu. Lê còn một người cậu làm công nhân cao su ở Sông Bé, đã lập gia đình. Hai bà cháu sống trong căn nhà nhỏ trong hẻm. Một khoảng đất rộng không quá mười mét vuông trở thành địa điểm bán cà phê vệt buổi sáng. Từ bốn giờ sáng. Lê thức dậy để đun nước sôi, dọn hàng... Năm giờ thức ngoại dậy, hai bà cháu mở quán bán cho bà con lao động trong xóm khoảng tám giờ thì nghỉ. Đến trưa, sau khi ăn cơm xong, Lê ghé nhà chú Mẫn - thầu vé số - nhận một xấp vé số đi bán dạo. Mỗi ngày nếu bán hết tiền lời chỉ đủ mua gạo trong ngày cho hai bà cháu. Buổi tối Lê học bổ túc văn hóa ở trường cấp hai gần khu phố.

Còn Hoàng, mẹ nó mất sớm, ở với cha... Hai cha con sống với gia đình nội, cha Hoàng làm nghề thợ điện cho một xí nghiệp ở Biên Hòa. Sáng đi thật sớm, tối mới về. Hoàng cũng đi bán vé số như Lê và học cùng lớp bảy bổ túc văn hóa như Lê.

Trưa nay, bà ngoại Lê đi ăn giỗ, bà nội Hoàng bệnh, hai đứa có dịp ăn quán với số tiền eo hẹp.

Thằng Lê ăn rất khỏe, ăn xong tô bún vẫn muốn ăn thêm nữa, nhưng không còn tiền, thằng Hoàng nhìn bạn, nó hiểu những mong ước của Lê.

– Để hôm nào kiếm được nhiều tiền hai đứa đi xuống tiệm bà Ba Huế ăn bún bò Huế cho đã...

– Thôi, có tiền mua đôi giày Bata để đá banh.

– Mày khởi mua, tao nghe nói bác Hai trưởng khu phố sẽ sắm cho mỗi đứa một đôi.

– Tiền đâu mà mua ?

– Nghe nói khu phố có quỹ do bà con đóng góp.

– Lê, giá mà mười một đứa đều có giày Bata đá thì hay quá.

– Tao không thích giày, chỉ thích có áo đồng phục thôi. Chớ không lý khi ra đá, mặc áo mai-dô không giống ai... nhiều khi phải cời trần để khỏi lằm với đội bóng của tụi khu phố khác.

– Bữa nào đá với tụi kia, thằng Minh sắp tao đi hàng giữa, còn mày đi hàng trên nhưng hai đứa đều góc mặt.

– Mày có cái tật hay lừa, có banh là tìm cách giao ngay tao sút mới ăn được, mày lừa lên đến gần gôn mà sút khó ăn lắm.

Câu chuyện bóng đá trên bàn ăn kéo dài hơn nửa tiếng, nếu bà chủ không nhắc khéo, có lẽ chúng ngồi còn lâu hơn nữa.

Hai đứa chia tay nhau tại hẻm phố. Lê về đến nhà, bà ngoại vẫn chưa về. Căn nhà tôn vào trưa quá nóng, hình như bao nhiêu sức nóng của mặt trời trút hết xuống mái tôn nhà nó. Nóng quá không chịu nổi, Lê cởi trần nằm trên sàn nhà. Nó nhớ lại một lần ghé nhà thằng Minh cũng vào một buổi trưa, ngôi nhà mát rượi, nền gạch, phòng nào cũng có quạt, quạt trần, quạt đứng, nghĩ đến mà thèm. Nó mơ ước có tiền để mua một cái quạt cũ. Tội nghiệp cho ngoại, buổi trưa nào ngoại cũng chịu cực với cái nóng nung người như thế này... Nó ít khi có mặt buổi trưa, giờ đó nó đi lòng vòng vào các quán cà phê mời khách mua vé số. Đến ba giờ, bán không hết vé, phải đem trả lại cho đại lý, nếu ham lời bán rần thêm, bán không hết chỉ còn khóc vì lỗ. Lê không dám chơi liều, thà lời ít chắc ăn hơn. Có hôm, bán hết, trên đường về Lê ghé ngang tiệm bánh mua gói kẹo nhỏ cho bà ngoại - loại kẹo chanh - để bà ngậm lúc ho. Tuổi già sức yếu, nhiều đêm ngoại ho sặc sụa. Những lần như thế, Lê đến bên ngoại, đỡ ngoại dậy, vuốt ngực cho ngoại, miễn máo: “Ngày mai ngoại nghỉ bán, ngoại đi khám bác sĩ, ngoại mà chết bỏ con ai nuôi”. Những lần đó Lê nghĩ đến mẹ, người mẹ mà mỗi năm nó chỉ gặp một lần, vào ngày giỗ ông ngoại nó .

Sáng nay, cả đội bóng tập dợt đến trưa, Lê nghỉ không bán vé số, thế là tiền thu nhập hôm nay giảm đi. May mà hai hôm trước cậu Ba nó ở Sông Bé về mang theo một bao gạo và đưa cho ngoại nó số tiền vài chục ngàn, hai bà cháu cũng đỡ lo cảnh bữa đói bữa no...

Chưa bao giờ thằng Lê cảm thấy thích thú như sáng nay. Trong số những người uống cà phê có chú Nhân vừa ở xa về, sau hai năm ra miền Trung làm ăn. Điều Lê thích nhất là được nghe chú Nhân kể

chuyện bóng đá và đánh quyền Anh. Qua lời kể, chú đã từng đá cho đội tuyển hạng A ở Đà Nẵng và cũng từng lên đài tranh giải vô địch. Nghe chú Nhân trò chuyện với bác Năm, vừa phụ bán cà phê Lê vừa mơ ước một ngày kia sẽ được như chú Nhân. Chú kể lại lần đội bóng đá của chú thi đấu với một đội bóng đá tỉnh khác. Hai bên huề nhau sau chín mươi phút thi đấu, phải đá thêm giờ. Chính chú là người ghi bàn ở phút thứ một trăm mười chín. Nếu không nhờ chú, có lẽ hai đội bóng phải đá luân lưu, phạt đền và chưa chắc đội chú thắng. Trận đó, đội chú được vào bán kết bóng đá khu vực miền Trung. Câu chuyện nghe hấp dẫn quá... Khi quán chỉ còn lại chú Nhân, Lê ngồi bên chú nghe chú kể tiếp về trận đấu quyền Anh, mà chú đã thắng sau năm hiệp đấu.

– Cháu biết không, sau bốn hiệp đối thủ của chú vẫn chưa thấm đòn mặc dù chú đâm nhiều quả trúng đích, nhưng anh ta khỏe lắm.

– Ở hiệp năm làm sao chú thắng được? Chắc chú có bùa?

Nghe Lê nói, chú Nhân cười lớn:

– Cái thằng này không biết gì về võ cả, làm gì có bùa. Đấu võ hơn nhau ở sức và cả trí nữa.

– Thế sao con nghe nói đấu võ tự do, có nhiều người có bùa ngải nên đánh mấy cũng không bị hạ mà bất thành linh đánh lại một cú bên kia thua.

– Cháu nghe họ đồn tầm bậy... Đấu võ là sự thi thố giữa tài năng, giữa cái nhanh nhẹn, sức vóc.

– Cháu hiểu rồi, thế chú kể cháu nghe trận chú thắng đi.

– A, cái trận đó chú phải dùng trí, qua hiệp năm chú chuyển về thủ, ông kia cứ tấn công, chú đỡ... Thành linh, chú phản công bằng

một cú đĩa-réc, đánh ngay vào mặt thật mạnh, ông kia nằm lăn cù, bị nốc ao, thế là chú thắng.

– Đĩa-réc, nốc ao là sao hả chú?

– Đĩa-réc là trực tiếp, nốc-ao là đo ván.

– Đo ván là sao chú?

– Cái thằng này, thắc mắc quá, thôi được, để chú giảng cho cháu nghe. Đo ván là đối thủ nằm ngay đơ không dậy nổi để đấu tiếp.

Nghe chú Nhân giải thích, Lê phục chú Nhân quá. Nó nhìn kỹ chú Nhân, thấy chú to quá, bàn tay rắn chắc, nó tưởng tượng nếu chú Nhân đâm nó một quả, chắc nó đi châu trời. Như chợt nhớ ra điều gì, Lê hỏi chú Nhân:

– Chú vào ở đây luôn hay lại ra Đà Nẵng?

– Chú vào chơi vài tháng rồi lại ra.

– Thế chú có còn đá cho đội bóng hạng A ngoài đó không?

– Chú nghỉ đá vì hơn ba mươi tuổi, chạy không được nhanh .

– Còn đấu quyền Anh thì sao chú?

– Thỉnh thoảng chú cũng lên đài, nhưng không còn chuyên như trước nữa.

– Những chuyện chú kể là xảy ra năm nào?

– Mới năm ngoái thôi.

– Ước gì năm ngoái cháu ở Đà Nẵng xem chú đá bóng và đấu quyền Anh... À, có chuyện này hay lắm... Ở khu phố tụi cháu có lập đội bóng để chuẩn bị đấu với khu phố khác, nếu chú rảnh chú tập cho tụi cháu.

Chú Nhân cười:

– Hôm qua, bác Hai trưởng khu phố có nói chuyện đó với chú, nhưng chú vào đây bận chuyện làm ăn. Chú chỉ dám hứa sẽ dành một buổi chiều tập cho các cháu trước khi thi đấu với khu phố B.

– Thích quá, thế hôm nào chú?

– Nghe bác Hai nói, chủ nhật các cháu thi đấu, chú sẽ luyện cho các cháu vào chiều thứ bảy. Hôm nay thứ năm, vậy là ngày một, chú sẽ tập cho các cháu.

– Thích quá, cháu thương chú quá... Thôi, chú khỏi trả tiền cà phê.

– Tầm bậy, để chú trả, quán cháu nghèo ai lại nỡ uống không trả tiền.

– Nhưng nghe chú kể này giờ cháu thích quá, cháu xin đãi chú một ly cà phê.

– Cháu có lòng tốt, chú cảm ơn, nhưng để dịp khác. Cháu tính tiền đi chú còn phải về.

Khi chú Nhân ra khỏi quán, Lê vẫn nhìn theo với cái nhìn kính phục, nó ước ao chú Nhân sẽ vào Sài Gòn hoài để được nghe chú Nhân kể chuyện, để nhờ chú huấn luyện cho đội bóng thiếu nhi khu phố.

Cái tin chú Nhân sẽ huấn luyện cho đội bóng khu phố trước khi ra quân được Lê loan đi rất nhanh. Ngay hôm đó cả đội bóng mười một cầu thủ nhóc đều hay tin. Trên đường đi bán vé số, Lê đã ghé ngang nhà các bạn để thông báo tin tức quan trọng này. Đứa nào cũng mừng rơn, riêng thằng Minh vẻ mặt quan trọng:

– Để tao đề nghị chú Nhân chỉ tụi mình vài ngón đặc biệt... Tao nhờ chú chỉ cách huấn luyện để tao huấn luyện tụi bay.

Còn thằng Phan thủ môn thì hỏi Lê:

– Liệu chú Nhân có biết giữ gôn không?

Lê làm ra vẻ thành thạo:

– Đá banh cỡ Quốc tế như chú Nhân cái gì cũng phải biết, không giỏi thì cũng phải khá.

– Mà có chắc không?

– Tao đọc trong báo, tao thấy mấy cầu thủ giỏi quốc tế đá vai nào cũng được.

– Chưa chắc đâu con, nhưng để hôm nào hỏi thì biết.

Ngày mong đợi đã đến, trên một sân cỏ ở sau ngôi trường cấp hai của phường, chú Nhân hướng dẫn đội bóng thiếu nhi khu phố. Cả đội rất phấn khởi. Mới đầu chú hướng dẫn cách chạy, từ chạy nước rút đến chạy hàng ngang, rồi đến bài học giao bóng, sút bóng... Chú vừa giảng vừa biểu diễn, cả đội nhìn chú với đôi mắt thần phục. Riêng về vai trò thủ môn, chú hướng dẫn thằng Phan cách đón bóng, cách ra vào đúng lúc để khỏi bị hổ. Chú lại chỉ cách té. Một giờ tập dợt trôi qua, mười một cầu thủ nhóc cảm thấy khoái chú Nhân. Thằng Minh chạy ra quán mua một chai nước ngọt có đá mời chú. Nó có vẻ hãnh diện với đám bạn khi chú Nhân vừa cầm ly nước vừa xoa đầu nó:

– Ủ, thằng này ngoan quá, tướng cháu làm thủ môn được đây.

Thằng Phan chen vào:

– Chú thấy cháu giữ gôn có được không?

– Cháu còn yếu điểm là bắt bóng bay chưa chắc, nhưng nếu cố gắng cháu sẽ khá.

Lê hỏi chú Nhân:

– Sao hồi trước chú không giữ gôn mà đi hàng trên?

Chú Nhân cười, nhìn đám học trò mới của mình, chú nói:

– Ủ thì khi mới đá bóng ai cũng khoái giữ gôn vì giữ gôn dễ nổi bật giữa sân cỏ... Nhưng mỗi người có một khiếu riêng... Với chú, mới đầu chú cũng giữ gôn như cháu Phan, nhưng sau đó chú được chuyển lên đá hàng trên, khi thì đá hàng giữa, khi thì đá góc, khi thì trung phong...

Thằng Hùng lùn suốt buổi tập dợt không nói một tiếng, im lặng nhìn chú Nhân với cái nhìn thán phục, bây giờ mới lên tiếng:

– Thưa chú, theo chú trong đội bóng vai trò nào quan trọng nhất?

– Vai trò nào cũng quan trọng ngang nhau cả, hàng trên hay nhưng hàng giữa yếu thì sẽ không nhận được bóng để sút, hàng giữa hay mà hàng dưới yếu thì đối phương sẽ tha hồ làm mưa làm gió.

Thằng Minh muốn tỏ cho đám bạn biết mình cũng thạo về bóng đá, nó cãi lại chú Nhân:

– Theo cháu, hai người quan trọng nhất đó là trung phong và thủ môn. Thủ môn hay có thể cứu thua các bàn trông thấy. Trung phong giỏi có thể lật ngược thế cờ...

Nghe Minh nói, chú Nhân gật gù:

– Cháu Minh giỏi lắm, cháu nhận xét đúng nhưng không hẳn hoàn toàn như thế, trong một đội bóng có mười một người đều như nhau vẫn mạnh hơn một đội bóng có trung phong giỏi, thủ môn khá còn các vai khác yếu.

Cuộc tranh luận bóng đá kéo dài hơn nửa tiếng, nếu chú Nhân không ngăn lại có thể sẽ tranh luận đến tối.

– Thôi nhé, chiều mai chúc các cháu đá tốt và thắng lợi.

Nghe chú Nhân nói thế, cả độ nhao nhao:

- Ngày mai chú nhớ đến, nhất định ngày mai chú phải có mặt...
- Cám ơn các cháu, nhưng ngày mai chú phải về Vũng Tàu có việc nhà, chú tin các cháu sẽ giành thắng lợi trước đội bạn. Chúc các cháu thắng.

Sáng chủ nhật, cả đội bóng tập dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên “Minh lùn”. Khi sắp xếp lại đội hình, Minh lùn điều Lê từ hàng giữa về vị trí hậu vệ, đổi thằng Hòa mất lỗi thay Lê ở tuyến giữa. Hòa rất thích vị trí mới, nhưng Lê nhắc nhở:

- Tao đi giữa quen rồi, đổi vậy khó đá lắm.

Hòa mất lỗi nhìn Lê từ đầu đến chân, rồi nói:

- Huấn luyện viên Minh lùn sắp mày đứng quá, mày cao lều khều, đá hàng dưới thì được, còn hàng giữa chưa được banh chắc sẽ té.

Lê nổi quạu:

- Sao mày dám chê tao, mày cũng như tao, mày hơn gì tao?
- Nhưng tao đá vai nào cũng được... đáng lý mày cũng không được đá nữa, mày vào sân chỉ làm trò cười cho tụi nó.

Lê sẵn đến ngay trước mặt Hòa:

- Mày nói sao, tại sao mày dám nói tao vào sân thì làm trò cười cho thiên hạ.

Hòa cười ngạo mạn:

- Mày là thằng Mỹ đen lọt vô đội bóng không giống ai.

Cả đội cười ồ lên khi nghe Hòa nói, chỉ có Hoàng là lặng thinh, chúng nó tòn nần với Lê quá.

Chưa buông tha. Hòa còn nói tiếp:

– Cái thứ Mỹ đen cho đi chỗ khác chơi là vừa.

Một cú đâm ngay vào mặt Hòa, nó ngã xuống chưa kịp đứng dậy đã bị Lê bồi tiếp một cú nữa...

Hoàng ôm chặt lấy Lê, kéo nó đi sang nơi khác. Lê vùng ra khỏi tay Hoàng:

– Tao không chịu nổi nữa rồi, nó còn nói tao là Mỹ đen tao đánh cho nó một trận nên thân.

Hòa lùi thối đứng dậy, nhìn Lê với đôi mắt thù hận, nó nói trong nước mắt:

– Để rồi mày coi, mày nhớ đó, mày đánh tao, rồi có ngày mày lãnh đủ...

– Mày đừng dọa tao, tao cóc sợ thằng nào.

Minh lùn làm thủ quân, nãy giờ chứng kiến màn giao đấu giữa hai võ sĩ nhóc, bây giờ lên tiếng:

– Thôi, tao can tội bây, hai đứa tội bây đều ầu cả, thằng Hòa chọc thằng Lê quá, không được. Còn thằng Lê cũng quá nóng, tội bây đi quá mức, tao cúp, không cho hai đứa đá nữa, tao cho hai đứa trong hẻm nhà tao đá thay, hai đứa nó mới dọn về đây, trước đá cho đội banh trường Cửu Long.

Lời dọa của Minh có kết quả ngay, cả Hòa lẫn Lê đều im thin thít, có lẽ chúng sợ thằng Minh loại hai đứa ra khỏi đội bóng thì uổng công tập dượt, và ước mơ trở thành các siêu sao khu phố Bà Chiểu cũng tan theo mây khói... Thôi nhịn là ăn tiền, đợi đá xong rồi hãy tính.

Đội bóng tan hàng trong nỗi âm ức của Lê, của Hòa, trong nỗi buồn và lòng thương bạn của Hoàng... Hoàng và Lê về sau cùng. Trên đường về, Lê phân trần:

– Không phải tao ỷ to con hơn thằng Hòa mà đánh nó, nhưng nó nói tao là Mỹ đen, tao tức lắm.

– Mà giận nó không đúng, thằng Hòa hay nói ầu, đứa nào cũng biết, mà đánh nó lỡ tay, nó bị gì là mà phải bồi thường, phải đi ở tù, lấy ai giúp bà ngoại mày?

– Tao cũng biết tao nóng, nhưng nó làm nhục tao, tao phải đánh nó.

Chia tay với Hoàng. Lê về đến nhà thì đã gần mười một giờ.

Vừa đến sân, Lê đã thấy bà ngoại đợi sẵn:

– Nãy giờ ngoại trông con về để ngoại lên thăm cậu Minh, cậu bị bệnh nằm nhà thương.

Lê giật mình:

– Ngoại nói sao? Cậu Minh bị bệnh, có nặng không ngoại?

– Nghe nói cậu bị ung thư, bệnh không chữa được. Ngoại để sẵn cơm ở nồi, ăn xong trông nhà, đừng đi đâu, khoảng hai ba giờ ngoại về.

– Ngoại nhớ về sớm, vì bốn giờ chiều tụi con đá bóng.

– Lại đá banh, đá suốt ngày. Mấy hôm nay nghỉ bán vé số, may có tiền cậu Út cho chứ không thì chắc hai bà cháu lại đói. Đá banh vừa thôi.

– Sau trận này con chỉ đá buổi chiều thôi ngoại, không phải con không biết, nhưng ngoại thương con, ngoại về sớm để con đi đá banh, trận này tụi con đá với khu phố B.

– Cái thằng cha mày. Mê đá banh còn hơn cả ăn uống. Thôi, vào ăn đi rồi ngó chừng nhà.

Ngồi trước bàn cơm. Lê không tài nào ăn được, nó nhớ câu chuyện xảy ra giữa nó với Hòa. Tại sao Hòa lại độc ác với nó thế? Hòa làm sao hiểu được nỗi buồn của Lê. Mỗi lần nghe bạn bè nói “Ba tao, bố tao” nó chạnh nghĩ đến mình. Cha nó là ai? Một ông Mỹ đen đã bỏ rơi mẹ nó. Sinh ra và lớn lên, không một lần thấy mặt cha. Sống chung với đám trẻ trong khu phố, Lê rất buồn mỗi khi nghe tụi nó gọi: “Cái thằng Lê Mỹ đen”. Nhưng Lê không thể trách đám trẻ, chúng nó muốn gọi gì, đó là quyền của chúng nó, chỉ có điều đừng làm nhục nó như thằng Hòa sáng nay: “Mày là thằng Mỹ đen, lọt vô đội bóng không giống ai”. Có lẽ suốt đời Lê sẽ không quên được câu nói của thằng Hòa. Chiều nay ra sân, dù phải đá hậu vệ, Lê cũng sẽ cố gắng đá một trận thật bánh, để chứng tỏ lời nhận xét của thằng Hòa là sai: “Tao là thằng Mỹ đen, nhưng mẹ tao là người Việt Nam chính cống cũng như mẹ mày, tao sẽ đá thật hay cho tụi bay xem, để tụi bay thấy tao ở trong khu phố không phải là vô ích”.

Nghĩ đến lời dặn của thằng Hoàng: “Nhịn đói mà đá banh mau xuống sức” nó ráng ăn hết bát cơm, Lê thấy cả tấm lòng ngoại dành cho nó “Chắc ngoại chỉ ăn canh, dành trứng cho mình. Tội nghiệp ngoại quá”.

Ăn cơm xong, Lê nghe còi hụ, thế là mới mười hai giờ trưa, còn bốn giờ nữa thì trận đấu mong đợi sẽ đến, phải ngủ trưa lấy sức dành cho trận đấu chiều nay thôi.

Chỉ còn năm phút nữa là kết thúc hiệp hai, đội bóng khu phố B vẫn dẫn trước với tỷ số 1-0. Theo quy định mỗi hiệp chỉ ba mươi phút chứ không phải bốn mươi lăm phút như các trận đấu của người lớn. Đội bóng khu phố A được sự cổ vũ của đám thiếu niên khu phố

khoảng vài chục đứa, có cả anh Cầu phụ trách đội ở khu phố, có bác Hai, trưởng khu phố và Bác tổ trưởng dân phố.

Trước khi đấu, bác Hai và anh Cầu trao cho Minh mười một chiếc áo thun trắng (loại dành cho cầu thủ bóng chuyền) ở sau ghi số bằng mực xanh. Cả đội rất thích. Bác Hai treo giải thưởng: “Nếu thắng được, sẽ thưởng cho cả đội một két nước ngọt để uống giải lao và một trái bóng tốt để tập dượt”.

Tấm lòng của bác Hai, của Bác tổ trưởng dân phố, của bà con khu phố đối với đội bóng nhóc khu phố mình là thế đó. Trước ngày thi đấu, bác Hai ghé từng gia đình kêu gọi sự ủng hộ của bà con, của ít lòng nhiều... Và, chiều nay, đội bóng khu phố A ra sân với áo thun đồng phục, chỉ có quần thì vẫn mặc tự do. Mặc dù thế, so với đội bóng khu phố B, khu phố A còn thua nhiều. Chúng nó được mặc áo màu xanh giống như áo bóng đá của cầu thủ người lớn, quần trắng, thẳng giữ gôn lại có cả đôi găng tay, trông như một đội bóng chuyên nghiệp. Nghe đâu có một xí nghiệp đóng trong địa bàn khu phố đứng ra đỡ đầu nên chúng nó mới được như thế.

Trở lại sân bóng, chỉ còn năm phút nữa, cả đội khu phố A dốc toàn lực tấn công liên tiếp để ghi bàn. Đến lúc này, thằng Lê quyết tâm ra tay. Nó nhận đường bóng trả về của thằng Hoàng, bằng lối chạy nước rút mà chú Nhân đã chỉ cho nó chiều hôm qua, nó dẫn bóng theo đường biên, chạy từ phần sân nhà sang đến góc biên của phần đối phương. Thằng Hoàng chạy theo la lớn:

– Lê, giao qua cho tao, Lê...

Nhưng không, nó không giao cho ai hết, nó vẫn tiếp tục giắt bóng vào vòng cấm địa. Thằng giữ gôn nhào ra. Với tất cả sức lực Lê sút bóng thật căng, xéo vào góc. Vinh quang đã về với Lê, với khu phố A.

Cả sân bóng nảy giờ như nín thở, giờ vang lên những tiếng reo hò sau cú sút của Lê:

- Hoan hô Lê.
- Lê số dách.
- Lê hay quá, “xịn” quá, tay tổ quá.

Còn đội bóng khu A chạy nhào ra. Thăng Minh lùn phóng người ôm lấy Lê hôn rồi rít:

- Sướng quá Lê ơi!

Rồi từng đứa chạy đến bên Lê, đứa xoa đầu, đứa ôm vai, đứa phóng lên sau lưng Lê, như muốn biểu lộ niềm vui sướng tốt độ. Khi mọi người giãn ra tiếp tục trận đấu, Hòa mắt lồi chạy đến bên Lê, ôm cứng lấy người nó:

- Lê ơi, mày ngon quá, đừng giận tao nghe, sướng quá.

Còn ba phút nữa, trận đấu trở nên căng thẳng. Đội bóng khu phố B tấn công để ghi bàn, hàng phòng thủ bỏ trống. Thăng Minh lùn chợt nhớ bài học của chú Nhân, nó luẩn quẩn theo đám hậu vệ của đối phương, còn thằng Hoàng thì rút về phụ với Lê chống trả. Trong một đường phá bóng, Hoàng thọc lên cho Minh lùn lướt qua khỏi hậu vệ đối phương, sút cầu vồng vào lưới. Thủ môn khu phố B nhảy lên, nhưng bóng đã vào lưới.

Thế là sân cỏ hỗn loạn, đám trẻ con khu phố A không nén được niềm vui tràn hết ra sân ôm hôn từng đứa, chúng không quên đưa cà rem cây cho cầu thủ nhà.

- Ăn đi tụi bay, hay quá.
- Thằng Lê, thằng Minh số dách quá.
- Khu phố A số dách quá, ngon lành quá.

Cuối cùng, với sự quyết tâm của mười một cầu thủ nhí, với tâm lòng thể thao của các bác, các chú, các anh trong khu phố, đội bóng khu phố A đã giành được thắng lợi trước đội bóng khu phố B với tỷ số 2-1. Một kết nước ngọt và một quả bóng da thuộc loại tốt đã có sẵn để dành cho mười một hoàng tử sân bóng. Thằng Lê mừng muốn khóc. Thằng Hòa với tay xoa đầu thằng Lê, khen rồi rít:

– Mà hay quá Lê ơi.

Người sung sướng nhất có lẽ là bác Hai và anh Cầu. Hai người trao nước ngọt cho từng đứa:

– Uống đi các cháu.

– Uống đi các em.

Bấy giờ thằng Minh mới lên tiếng thắc mắc:

– Lỡ khi nãy tụi cháu thua thì bác có khao thể này không?

– Khao chứ, trước khi đấu Bác phải ra giải thưởng như vậy để động viên các cháu, chứ phần thưởng có sẵn rồi, thua cũng thưởng mà thắng cũng thưởng.

Cả đội bóng ngồi vòng tròn, trên tay mỗi đứa vẫn còn một chai nước ngọt, chúng nó lắng nghe anh Cầu phổ biến chương trình tập dượt sắp tới. Theo lời anh đội trưởng, đội khu phố A sẽ gặp đội thắng của trận khu phố C và D để tranh chức vô địch thiếu nhi phường, nếu thắng sẽ đại diện phường tranh giải vô địch bóng đá thiếu nhi Quận. Lại thằng Minh lùn thắc mắc trước tiên:

– Nếu như đội khu phố A vô địch thì có cần tăng cường các khu phố khác để dự tranh giải Quận không?

Anh Cầu trả lời ngay cho Minh:

– Nếu các em đá hay, thì khởi tăng cường và giữ nguyên đội bóng trong đội hình thi đấu. Vì trong bóng đá hiện nay, chiến thuật đồng đội rất cần đến sự ăn ý.

– Hoan hô anh Cầu.

– Tụi em sẽ cố gắng đoạt chức vô địch.

– Vô địch thì không cần các khu phố khác, đủ sức tranh vô địch Quận.

Thế là cả đội nhao nhao lên góp ý, đứa nào cũng giành nói, cũng muốn phát biểu ý kiến để tỏ ra mình cũng hiểu biết. Mười lăm, mười sáu tuổi, người lớn rồi còn gì nữa.

II

Như dự đoán của anh Cầu, đội bóng khu phố A đã giành được chức vô địch phường sau khi thắng đội khu phố C với tỷ số 2-0. Trong trận đấu thứ hai này, Lê được đổi vị trí từ hậu vệ lên tuyến giữa, và chính Lê và Hoàng thay nhau ghi hai bàn thắng cho đội nhà. Sau trận này, đội bóng khu phố A được phường đầu tư để tranh giải vô địch bóng đá thiếu niên Quận tổ chức vào dịp hè. Ngoài mười một cầu thủ chính thức, anh Cầu còn tuyển thêm bốn em dự bị: một thủ môn, một hậu vệ, một tiền vệ và một tiền đạo. Thời gian tập dượt để tranh giải Quận là mười lăm ngày, chương trình huấn luyện vào mỗi buổi chiều từ 5 đến 6 giờ sau khi các cầu thủ nhí đi học về. Ngoài ra có thêm hai buổi tổng dượt vào hai chiều chủ nhật.

Chú Nhân ở Vũng tàu về, nghe tin thắng lợi của đội bóng khu phố A, chú rất mừng. Trong buổi tập dượt đầu tiên (sau khi đội khu phố A đoạt chức vô địch phường) chú đã có mặt để hướng dẫn anh Cầu huấn luyện.

Anh Sơn, Bí thư chi đoàn phường cũng đã tích cực yểm trợ chương trình tập dượt của đội.

Chú Nhân đưa ra nhận xét:

– Với đội bóng thiếu nhi, cố gắng tập sao cho các em giao banh ngắn, tránh chạy phí sức, tập sút tốt, biết chặn bóng và chuyển bóng. Đạt được yêu cầu đó thì thắng lợi nằm trong tầm tay.

Khi nghe chú Nhân thông báo, chú ra lại Đà Nẵng, cả đội không giấu được nỗi buồn ngủi...

Hôm chú lên tàu, cả đội ra ga Hòa Hưng tiễn chú. Trong thời gian chờ tàu, thằng Lê quần quít bên chú, nó nhắc đi nhắc lại:

– Hai tuần nữa tụi cháu tranh giải Quận, có đến mười sáu đội chia làm bốn bảng, tụi cháu chỉ mong vào được vòng hai, nếu thu xếp được chú ráng vào giúp bọn cháu.

... Tàu chạy rồi mà cả đội bóng vẫn đứng giữa sân ga vẫy tay chào chú. Hình ảnh chú Nhân trong các buổi tập đã ở lại trong từng tâm hồn của mỗi cầu thủ nhí. Đứa nào cũng mơ ước rồi một ngày kia cũng đá hay như chú.

Chú Nhân về Sài Gòn đã đem đến cho Lê niềm vui, chú Nhân xa Sài Gòn để lại cho Lê nỗi nhớ. Chú Nhân đã về Đà Nẵng, về cái thành phố mà mẹ của Lê đang sống với người chồng sau và hai đứa em mà Lê chưa một lần gặp mặt. Riêng mẹ Lê, hàng năm đến ngày giỗ ngoại mới vào Sài Gòn, rồi lại trở ra. Hai năm vừa qua, gia đình gặp nhiều khó khăn, mẹ Lê chỉ gửi thư vào, thỉnh thoảng, có người thân ở Đà Nẵng vào mẹ gửi cho Lê ít quà bánh địa phương.

Lê trở lại đời sống bình thường, sáng bán cà phê, trưa bán vé số, chiều tập bóng đá, tối học bổ túc văn hóa.

Để có tiền phụ thêm cho bà ngoại trong ngày giỗ ông ngoại sắp đến. Lê nhận vé số nhiều hơn, cố gắng bán để kiếm thêm tiền lời. Trước đây, Lê chỉ bán quanh khu phố, dạo này Lê chịu khó đi bán xa

hơn và len lỏi vào nhiều nơi, các sạp ở chợ, quán cà phê, quán ăn, các trạm xe buýt...

Trưa nay Lê nhận vé số nhiều gấp đôi. Lê tranh thủ ăn cơm trưa từ mười một giờ, để có được nhiều thì giờ đi bán. Đến hai giờ chiều, Lê còn mười lăm vé loại một ngàn đồng, Lê bước chân vào một quán cà phê nhạc khá sang trọng, khách hàng đa số là khá giả, Lê đi mời từng bàn nhưng không có ai chịu mua cả. Thất vọng, Lê định rời quán thì có tiếng gọi từ góc phòng:

– Lê.

Lê dừng lại đảo mắt nhìn quanh. Từ góc phòng Hòa mắt lồi bước ra. “Có thể như vậy sao? Hòa, sao mày lại vào đây?” Như biết bạn ngạc nhiên về sự có mặt của mình ở nơi này, Hòa nói:

– Đây là quán cà phê của anh Hai tao, thỉnh thoảng tao ghé lại đây chơi. Khi nãy mày vào, tao ngồi quay lưng chơi với mấy đứa cháu con anh nên không thấy mày.

Thế rồi Hòa kéo Lê vào góc phòng. Tại đây hai đứa nhỏ khoảng năm, sáu tuổi đang chơi trò xe chạy. Hòa ấn Lê ngồi xuống bàn, lấy một chai nước cam.

– Mày uống đi cho đỡ khát... Tao mời mày.

– Tao không dám, nước cam này cũng hơn một ngàn, tao không dám đâu.

– Mày cứ uống, quán này của anh Hai tao, tao mời mày mà...

Hai đứa đang nói chuyện với nhau thì chị vợ của anh Hai đi vào.

– Em này là bạn của thằng Út?

Hòa đứng dậy giới thiệu với chị dâu:

– Đây là Lê em thường hay nói với chị.

Người chị dâu của Hòa nhìn Lê quan sát.

– Thế em đi đâu mà vào đây gặp thằng Út.

Lê rụt rè nói:

– Thưa chị, em đi bán vé số... còn mười lăm vé, nãy giờ em đi mời mà không có ai mua cả.

– Thế bán không hết thì sao?

– Đúng ba giờ em trả lại cho chủ, nếu không trả thì phải đi bán tiếp, đến giờ xổ không bán hết thì ôm luôn.

Ngập ngừng giây lát chị dâu của Hòa nói:

– Chị cũng ít mua vé số...nhưng thôi đưa đây chị mua giúp hết cho.

Nhận tiền từ tay người chị của Hòa, Lê mừng quýnh. Thế là hôm nay Lê được một số tiền khá khá, nó sẽ đưa hết cho bà ngoại.

Trước khi chia tay Hòa, Lê ấp úng nói:

– Chị mày tốt quá, mày cũng tốt quá. Mày không còn giận tao nữa chứ Hòa.

Hòa ôm vai bạn:

– Lê ơi, tao thương mày lắm... càng ngày tao càng hiểu được cảnh khổ của mày, tao càng thương mày hơn. Hôm trước tao ẩu, đụng đến chuyện riêng của mày... mày đừng giận tao. Tao còn cha, còn mẹ, sống sung sướng... còn mày...

Nói đến đó, thằng Hòa chột nghẹn ngào... cả hai cùng khóc. Trong góc phòng của quán như lặng yên trước tấm lòng thương yêu của hai đứa trẻ.

Tiến bạn ra đường, như chợt nhớ là Lê đi bộ, Hòa nói:

– Mày chờ tao, tao vào lấy xe chở mày về.

– Thôi phiền mày lắm, vả lại tao còn phải ghé đại lý vé số để giao tiền.

– Thì tao chở mày đi có sao đâu?

Hòa chở Lê trên chiếc xe đạp mới. Ngồi sau bạn, Lê không giấu được xúc động.

– Sao mày tốt với tao quá vậy Hòa?

– Thì tao đã nói tao rất thương mày... hoàn cảnh mày ai mà không thương?

– Cám ơn mày. Phiền mày thế tao cũng không dám, hay mày thả tao xuống ngã tư tao đi bộ về vậy.

– Tâm bậy, chiều này tao rảnh, tao chở mày đi.

– Nhà tao thì mày biết rồi, khi nào rảnh mày ghé tao chơi.

– Mày có xe đạp xịn quá.

– Ba tao mua cho tao đó.

– Không biết đến khi nào tao mới có chiếc xe đạp.

Nghe Lê nói, Hòa quay lại:

– Sao mày không đi xuất cảnh diện con lai phải sung sướng không?

Lê lại lặng yên, không trả lời câu hỏi của bạn. Không phải đây là lần đầu tiên, Lê nghe nhắc đến chuyện con lai... Lê nhớ lại mới tháng trước đây, trong lá thư của mẹ Lê gửi thăm bà ngoại cũng có đề cập tới chuyện này, mẹ Lê cho biết sẽ vào Sài gòn để lập thủ tục cho Lê đi, nếu không có đời chồng sau chắc hai mẹ con Lê giờ này đã ở Mỹ. Lại có một bà hàng xóm đang gạ ngoại Lê để cho bà và Lê cùng đi, với điều kiện bà sẽ khai là mẹ ruột của Lê. Nếu gia đình ngoại Lê

đồng ý bà sẽ giao cho ngoại một số tiền lớn đủ để sống dư dả với tuổi già.

Bây giờ Hòa lại nhắc Lê chuyện đó. Cả hai đều sinh năm một chín bảy lăm, ở cái tuổi mười lăm, mười sáu, lớn không ra lớn, bé không ra bé, ấy thế mà Hòa đã có những cái nhìn không còn “nhóc con” chút nào.

Hai bạn trẻ đưa nhau đến nhà chú Mẫn chồng tiền vé số. Chú Mẫn nhận tiền và động viên nó:

- Mỗi ngày ráng bán vài chục ngàn vé, cộng lại tiền lời một tháng cả trăm ngàn, bằng lương của công nhân chứ không ít đâu.

- Cháu cũng cố gắng nhưng có nhiều hôm đi mỗi chân hết quán này đến quán khác, đường này đến đường khác chỉ bán được vài ngàn, tiền lời chưa đủ uống nước mía.

- Thì cháu hãy xem chú đây, năm năm trước chú cũng bán vé dạo như cháu, chịu khó dần dần... chuyển sang ngồi bán. Ngồi bán một thời gian bán vé chạy, khách trúng, một phần họ cho tiền thưởng, một phần khách đông hơn, dần dà chú mới thành đại lý nhỏ như bây giờ.

- Biết khi nào mới được như chú.

Đứng nghe Lê nói chuyện với chú Mẫn, Hòa liền nghĩ đến cuộc sống của gia đình nó. Hàng ngày ngoài tiền ăn sáng, mẹ nó còn cho hai ba ngàn để uống nước. Đi học về đã có cơm dọn sẵn. Buổi chiều, nghỉ học, tha hồ ngủ, muốn đi chơi, muốn đi xem xi-nê... không ai cấm cản. Hòa là con út trong gia đình nên được bố mẹ cưng chiều. Từ ngày vào đội bóng đá của khu phố, mỗi lần đi tập xong, về nhà nó thường bỏ cơm, mẹ nó phải đi mua phở hoặc hủ tiếu cho ăn. Có lần

mẹ nó định không cho tập đá bóng nữa nhưng ba nó lại không đồng ý. Ông nói:

– Con trai phải cho vận động mới có sức khỏe. Ngày xưa bằng tuổi nó, tôi cũng mê đá banh như nó bây giờ.

Mẹ nó cãi lại:

– Nhưng mỗi lần đá banh về nhà lại bỏ cơm.

Hòa được cưng chiều như thế, còn Lê phải

lao động suốt ngày nuôi thân. Những buổi trưa khi Hòa ngủ say trong căn nhà có đầy đủ tiện nghi, bạn nó phải lang thang khắp nơi để bán vé số. Nghĩ đến nỗi khổ của bạn. Hòa lại thấy hối hận về những điều Hòa chế diễu Lê trước kia.

Đưa Lê về đến nhà, chia tay ở ngõ hẻm, Hòa vẫn còn căn dặn:

– Buổi chiều tao ở nhà, chiều chiều bán hết vé số, mày ghé tao chơi.

– Thế mày không học thêm sao?

– Ba tao muốn thầy về dạy riêng.

– Mày bận học tao lại chơi đâu được.

– Thường thường tao chỉ học vào ngày chẵn, còn ngày lẻ thì nghỉ. Những ngày hai-tư-sáu chỉ học hai giờ rưỡi đến bốn giờ. Sau đó nghỉ, rồi năm giờ chiều đi tập bóng đá.

– Thôi gặp nhau ở sân banh cũng được, tao cảm ơn mày, mày tốt lắm.

Về nhà, Lê giao hết tiền lời cho ngoại với nỗi vui mừng rất lớn. Lê rờ đôi vai gầy guộc của ngoại. Bằng giọng xúc động nó nói:

– Vái trời cho con khá, con sẽ không để ngoại cực.

– Mẹ cha cái thằng con, bán vé số ngày lời vài ngàn đủ sống là may, tiền đâu mà giàu nổi?

– Nghe chú Mân nói cứ ráng lên thể nào cũng có ngày khá. À, hay để hôm nào gặp hên, con thử cất một tấm vé số, biết đâu trúng độc đắc, hai bà cháu ta không còn vất vả nữa.

– Thôi đi cháu ngoại, mẹ cha mầy, nghèo khổ không lo phận nghèo mà cứ mơ tưởng chuyện không đâu.

Hai bà cháu đang vui mừng với niềm vui nhỏ bé, thì chú đưa thư dừng lại trước nhà:

– Má ơi ! Có thư ở Đà Nẵng.

Lê buông ngoại chạy ra:

– Thư ai gửi đó chú?

Chú Tư nhìn Lê, cười nói:

– Thư gọi mầy lên Sở ngoại vụ để lấy giấy đi Mỹ đó.

Lê ngỡ ngàng, có thể có chuyện đó sao.

– Nói đùa đấy, thư của bà Nguyễn Thị Ngọc, có phải mẹ cháu không?

Lê trả lời chú Tư với giọng mừng rỡ:

– Đúng đó chú, Nguyễn Thị Ngọc là tên của mẹ cháu... Cảm ơn chú nhiều lắm.

Cầm thư, nhìn những hàng chữ ngoài phong bì Lê bồi hồi... Đã lâu lắm rồi nó không nhận được thư của mẹ, có những lúc nghĩ đại, nó sợ mẹ nó bị bệnh rồi chết. Những lần như thế nó lại khóc, rồi lại tự an ủi:

“Chắc không có đâu, mẹ còn trẻ, mới ba mươi lăm ba mươi sáu, chắc không có gì đâu, có lẽ mẹ bận”.

Hai bà cháu ngồi bệt xuống nhà. Bà ngoại lấy quạt, quạt cho Lê, nghe Lê đọc thư mẹ:

Đà Nẵng, ngày...tháng...năm...

Thăm mẹ và Lê!

Vài hàng con gửi thăm mẹ và Lê...

Ngoài này, dạo này con hay đau ốm, hai đứa nhỏ bị sốt xuất huyết đi nhà thương mới lành. Ba tụi nó đi làm tuốt ngoài Lăng Cô, sáng đi sớm, tối mệt mới về. Có lẽ vài tháng nữa con tìm cách vào thăm mẹ và liên lạc lo giấy tờ cho thằng Lê. Kỳ giỗ ông ngoại Lê sắp tới chắc con không vào được, con tin mẹ biết để khỏi chờ... nay con có chuyện muốn nói với thằng Lê.

Lê ơi!

Mẹ nhớ con lắm, mẹ sinh con ra không nuôi được con phải nhờ bà ngoại nuôi, mẹ rất buồn... Nhiều lần mẹ muốn vào Sài Gòn xin bà ngoại đem con ra ngoài này sống với mẹ, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh đương khó khăn, dưỡng con phải đi làm vất vả, mẹ buôn bán thêm mới đủ nuôi sống gia đình bốn miệng ăn. Hơn nữa, bà ngoại thương con, nếu con ra ngoài này, bà phải lên ở với vợ chồng cậu Út, mợ Út khó tính ngoại buồn. Vì vậy mà mẹ cứ chần chừ mãi. Nhưng bây giờ nhà nước đang giải quyết cho con lại xuất cảnh, nghe nói có thể xin cho bà ngoại đi theo. Vì vậy tháng nữa mẹ ráng kiếm tiền vào để lo cho con đi. Nếu ngoại không đi được, thì con đi một mình, còn mẹ thì không thể đi được vì còn hai em con và dưỡng.

Vậy mẹ viết thư này vào cho ngoại và con, mẹ mong có ngày con đi qua bên Mỹ sẽ kiếm được tiền gửi về giúp ngoại và mẹ.

Lê ơi!

Con có biết không, nhiều đêm nằm cạnh thằng cu Tý, mẹ nghĩ đến con mà chảy nước mắt. Mỗi lần đi ngang qua ga Đà Nẵng thấy người ta vào Sài Gòn để như đi chợ, lúc đó mẹ muốn vào thăm con và ngoại nhưng lại không có tiền. Dù xa hay gần con, mẹ vẫn nhớ đến con hoài. Mẹ thương con sinh ra không thấy mặt cha, con giống cha con lắm Lê ơi. Ngày trước cha con tên là JÔBOSON... Cha con cũng không phụ rầy mẹ, chỉ có điều năm bảy lần vì lấy mẹ không hôn thú nên không mang mẹ theo được. Thôi cái số mẹ là như vậy.

Nhận được thư này, con nhớ trả lời cho mẹ, ở xa mẹ rất nhớ con.

Mẹ ngừng bút, chúc bà ngoại sức khỏe, con luôn mạnh giỏi.

Mẹ của con
Nguyễn Thị Ngọc

Đọc xong lá thư, hai bà cháu lặng yên, không ai nói với ai một lời nào. Thằng Lê thấy cái gì cay cay ở mắt. Nó nhìn sang bà ngoại, bà đang lau những giọt nước mắt chảy dài trên má.

Bấy giờ là một buổi trưa trong căn nhà tôn nóng bức cuối hẻm ở gần chợ Bà Chiểu.

Với tất cả cố gắng, đội bóng phường của Lê đã đứng đầu bảng cùng với ba đội bóng của ba phường khác vào vòng hai để tranh giải vô địch bóng đá thiếu nhi quận. Nghe anh Cầu nói Phòng Thanh niên

quận sẽ chọn mười lăm em thành lập đội bóng quận để tranh giải bóng đá toàn thành.

Theo bốc thăm, đội phường Lê sẽ tranh bán kết với đội phường Mười. Trận đá sẽ diễn ra ở sân bóng đá Quận. Hôm đó khán giả khá đông, đa số là thiếu nhi. Cổ động viên mỗi bên lên đến vài trăm người. Riêng cổ động viên của đội bóng phường Lê đa số là thiếu nhi trong khu phố A đi theo để cổ động.

Khác với các đội bóng phường khác, đội hình chọn lựa các cầu thủ nhí xuất sắc khác khu phố, còn phường của Lê đội tuyển phường cũng chính là khu phố A, do vậy giữa các cầu thủ có sự gắn bó hơn.

Nhờ sự hướng dẫn tận tình của anh Cầu, tấm lòng yêu mến thể thao của bác Hai - trưởng khu phố cùng hai chú chủ tịch và phó chủ tịch phường, đội bóng giày bata... không còn chuech choạc như tranh giải phường. Trong các trận vòng loại, chú Năm chủ tịch phường đều có mặt để động viên đội nhà:

– Các cháu ráng lên, các cháu mà vô địch Quận là danh dự của phường ta. Chú đã dặn anh Cầu, anh Sơn, cùng bác Hai chăm sóc các cháu đầy đủ.... Áo quần giày vớ này chú vận động để trang bị cho các cháu đầy đủ. Các cháu cố gắng.

Thắng luôn ba trận vòng loại đội bóng phường Lê quyết tâm thắng đội bóng phường Mười.

Phải nói rằng thể chất của đội bóng phường Mười có phần lấn lướt. Tuy nhiên suốt hiệp nhất và gần hết hiệp hai, hai đội vẫn không mở tỷ số. Còn hai phút nữa trận đấu kết thúc, đội phường Mười bị quả phạt đền. Đáng lý ra thủ quân Minh lùn sẽ nhận lãnh sút quả phạt đền ấy nhưng do va chạm mạnh, Minh phải ra sân, Lê được giao phó đá quả quyết định này.

Khi đặt quả bóng ở vị trí đá phạt. Lê không khởi bồi rồi... Lỡ đá hỏng thì tất cả trách cứ sẽ đổ lên đầu Lê. Nó cố xua đuổi tất cả, chỉ nhìn về phía khung thành, ở đó là thủ môn Lợi, thủ thành xuất sắc nhất trong các thủ môn quận. Phải đá làm sao đây?...

Trong khoảnh khắc giữa cái thắng và không thắng, Lê chợt nhớ đến lời dặn của chú Năm... Hình ảnh của chú Nhân... Tất cả chợt hiện về, và khi trọng tài thổi tiếng còi cho lệnh sút, Lê dồn tất cả sức mạnh vào chân phải, sút thật căng vào góc trái, điều quá bất ngờ cho thủ môn Lợi, quả bóng nằm gọn trong lưới.

Sân cỏ lặng yên trước khi Lê sút, phút chốc vỡ toang sau cú sút tuyệt vời của Lê... Tất cả tràn vào sân cỏ, cả chú Năm, anh Cầu, bác Hai và đám cổ động viên cuồng nhiệt của khu phố A... Chú Năm bỗng Lê lên, hôn lên tóc, lên má:

– Cháu Lê giỏi quá, ngon lành quá.

Tối hôm đó, trong chương trình phát thanh đặc biệt của phường qua hệ thống truyền thanh, Ban thông tin phường đã tường thuật lại trận đấu sôi động, và không quên nhắc đến công lao của Lê.

Do những thành tích xuất sắc và những cống hiến của Lê vào thành tích chung của đội bóng, Ủy ban nhân dân phường quyết định tặng thưởng cho cá nhân Lê một số tiền là 50 nghìn đồng; gia đình Lê được xếp vào diện trợ cấp khó khăn hàng tháng. Và theo đề nghị của phường, từ nay Lê được miễn phí trong thời gian theo học bổ túc văn hóa cấp hai.

III

Còn đúng một tuần nữa, đội bóng phường của Lê sẽ vào tranh chung kết với đội bóng phường 16 vừa thắng đậm đội bóng phường 8 với tỷ số 3-0. Trong khi toàn đội ra sức luyện tập thì Hoàng lại gặp chuyện xui xẻo. Cha Hoàng bị thương trong một tai nạn nghề nghiệp, ông bị té từ trên cao gãy chân phải nằm bệnh viện ở Biên Hòa. Hoàng nhận được tin trên sau buổi tập đầu tiên trong chương trình huấn luyện tham dự chung kết trên sân Quận.

Sáng hôm sau, cả đội bóng đều biết tin này. Chú Năm chủ tịch phường cho Hoàng năm chục ngàn đồng để về Biên Hòa thăm cha. Lê xin ngoại đi cùng Hoàng sau khi dẹp hàng cà phê.

Hai đứa đến bến xe lam Văn Thánh đã hơn chín giờ, Lê mang theo quà của Hòa, của Minh gửi tặng cho ba Hoàng. Còn Lê, khi đi ngang qua Hàng Xanh, nó tạt vào quán mua hai hộp sữa bằng chính số tiền bỏ heo của mình.

Khi biết chuyện này Hoàng trách:

– Tao với mày hai thằng đều nghèo, mày bỏ bán vé số theo tao, tao đã không muốn, bây giờ mày lại mua sắm tao thấy sao sao.

– Tao vừa mới được thưởng, lâu nay tao cũng bỏ ống được một ít, vừa rồi đập ống được hơn mười ngàn để dành đi thăm ba mày, lát nữa

cứ trả tiền xe phần mày, còn tao, tao tự lo lấy.

– Thôi để tao trả cho, sáng nay bà nội cũng cho mười ngàn, lại có quà của thằng Minh, thằng Hòa. Mày không cho tao trả, tao buồn.

Hoàng và Lê đến Biên Hòa đã mười một giờ, hai đứa đi bộ đến xí nghiệp của ba Hoàng. Hoàng đã nhiều lần về đây nên nó rất rành đường, sợ bạn mỗi chân nó phân bua:

– Đứng ra có được chiếc xe đạp, hai đứa chở nhau thì nhanh hơn, đi xe xích lô cũng được nhưng tốn quá.

– Mày bày vẽ, tao và mày đều đi bán vé số dạo, ngày nào cũng cuốc bộ vài cây số, đi xích lô làm gì cho tốn tiền?

Mất hơn nửa giờ, đi từ bến xe đến bệnh viện Biên Hòa. Theo sự hướng dẫn của người nữ y tá, Lê và Hoàng vào gặp cha Hoàng.

Trên một chiếc giường nhỏ, cha Hoàng nằm thiu thiu, chân băng bột, Dù đã có lời dặn của cô y tá, nhưng vừa thấy cha, Hoàng đã nhào đến, ôm bàn chân bó bột khóc ràn rụa:

– Ba... ba... ba bị gãy chân rồi sao ba...

Tiếng khóc thức giấc cha Hoàng, ông nhìn con ngỡ ngàng rồi kéo con lại đầu giường, nắm lấy bàn tay con, ông nói trong tiếng thở mệt nhọc:

– Ba không sao đâu. Bác sĩ nói băng bột vài tuần là khỏi. Con đừng khóc nữa.

Phút giây này, đứng ở góc tường, Lê xót thương nhìn bạn. Nó rón rén đến bên chiếc bàn kê cạnh giường, đặt gói quà xuống:

– Ai đây?

– Dạ, Lê bạn con.

– Thưa bác, con là Lê, bạn của Hoàng, nghe tin bác bị tai nạn tui con có ít quà gửi để bác dùng trong lúc bệnh.

Một bàn tay nắm lấy bàn tay Hoàng, một tay vói qua cầm bàn tay đen sần sùi của Lê, cha Hoàng không dần được sự xúc động. Ông cố nén để không khóc trước tấm lòng đầy tình người của lũ trẻ:

- Có phải Lê mà con hay nói chuyện cho ba nghe không?
- Phải đó ba.
- Ủ, ba rất mừng là hai con biết thương nhau, giúp đỡ nhau.
- Thưa bác, thế khi nào bác mới đi làm lại?
- Cũng phải mất một tháng, tháo bột rồi cũng chưa đi được đâu... phải tập đi một thời gian mới bình thường được.
- Thế bị như thế này ở đây ai chăm sóc cho bác?
- Có mấy cô y tá... cháu yên tâm.

Ngập ngừng trong giây lát, Lê nói:

– Hay là Hoàng ở hẳn lại đây chăm sóc cho bác. Khi nào đầu chung kết thì Hoàng lên, còn nếu không được thì thằng Phi đá thay cho Hoàng, chứ bác nằm một mình không ai chăm sóc, sao được?

Hoàng chưa kịp trả lời thì ba Hoàng đã nói:

– Hai đứa khỏi lo, ở đây mấy cô y tá rất tốt. Buổi tối có chú Tâm, cùng tổ thợ điện với bác vào đây lo cho bác. Hoàng, con về nói cho bà nội an tâm, không có gì đâu.

Nhớ lời dặn của bà nội trước khi đi Biên Hòa, Hoàng nói:

– Nội nói, mười ngày nữa là giỗ mẹ, ba bị như vậy, nội sẽ dẫn con về ngoại giỗ.

Câu nói của Hoàng vô tình gợi lại trong người cha nỗi nhớ mà ông đã cố quên qua bao tháng ngày.

Mười năm rồi, ông đã cố gắng vượt qua tất cả để nuôi con. Hình ảnh người đàn bà - mẹ của Hoàng - nắm lấy bàn tay ông trong giây phút cuối cùng tại bệnh viện, từ lâu đã lắng sâu trong ông, bây giờ trở lại... ông vẫn còn nhớ mãi lời dặn của người sắp ra đi “Anh cố gắng nuôi con”. Rồi sau đó là vĩnh viễn chia tay.

Hai ngày sau, tại một khu phố nghèo ở gần Biên Hòa, một chiếc xe đồ cũ lạng lẽ chở quan tài của mẹ Hoàng đến nơi an nghỉ cuối cùng. Khi thắp nén hương trước ụ đất vừa mới đắp lên, ông nói với người ở côi xa xăm: “Mẹ thằng Hoàng an tâm mà ra đi, anh sẽ cố gắng nuôi con”. Đã mười năm rồi, ông vẫn kiên nhẫn sống bên đứa con mất mẹ, nhiều bạn bè gợi ý ông đi bước nữa, nhưng ông lắc đầu: “Lấy vợ khác chắc gì vợ sau thương con mình, thôi một cha một con cũng được rồi”.

Tình thương ông đã dành hết cho Hoàng. Do đời sống công nhân quá khó khăn, phải để cho con đi bán vé số là điều ông đau lòng, nhưng khi nghĩ đến bốn phận với người mẹ (bà nội Hoàng), khi nghĩ đến những bữa cơm quá đạm bạc, ông đành phải để cho con đi làm thêm. Từ hai năm nay, xí nghiệp ông thay đổi cách làm ăn, mức thu nhập có khá hơn nhưng chỉ tạm giải quyết cho một gia đình có năm miệng ăn: ngoài ông, Hoàng, bà nội, còn hai đứa nhỏ - con người em trai - đã qua đời vì bệnh ung thư, mẹ chúng nó giao lại cho nội đi lấy chồng khác.

Bây giờ, trên giường bệnh với bàn chân bó bột khi nghe con vô tình nhắc lại người mẹ đã vĩnh viễn ra đi, bất giác ông nghe vang vọng đâu đó một lời thúc giục “Cố gắng vượt qua, đừng nản lòng”.

Người y tá trở vào chích thuốc, như để cho Hoàng khỏi lo lắng, chị nói:

– Các em an tâm, ở đây có các chị, ba em chỉ nằm vài tuần là khỏi.

Ba Hoàng thêm vào:

– Hai con về đi kéo mưa, dặn bà nội an tâm, không có gì phải lo.

Sau một tuần mong đợi, trận chung kết giải vô địch thiếu nhi Quận diễn ra vào chiều chủ nhật cuối tháng năm đúng vào ngày sinh nhật thứ mười lăm của Lê. Trong đám bạn không ai biết ngày sinh nhật của Lê, trừ Hoàng.

Trận đấu diễn ra đúng bốn giờ chiều. Theo dự kiến, Ủy Ban nhân dân phường sẽ khao đội tuyển tại quán ăn hợp tác xã phường, dù thắng hay thua.

Các trận trước đây, đội bóng của Lê ra quân trong khí thế hăng say ngay từ quả đầu, có lẽ sự xôn xao của Hoàng kéo theo sự hăng hái của cả đội. Nhưng chiều nay, Hoàng ra sân với nỗi buồn. Nó nhớ đến cha nó, nhớ đến ngày giỗ mẹ sắp đến. Cái buồn làm Hoàng giảm đi cái xôn xao cần thiết của một tiền đạo. Nó bị mất bóng nhiều lần và đá hỏng nhiều lần. Hết hiệp một, đội bóng phường Mười Sáu đã dẫn trước 1-0.

Trong giờ giải lao, các chú trong Ủy Ban động viên toàn đội:

– Ráng lên các cháu. Hiệp hai ghi bàn thủ huề, thì sẽ có luân lưu phạt đền, thế là ta có hy vọng.

– Cháu Hoàng đừng thất vọng, chú biết cháu có chuyện buồn, nhưng ráng mà vượt qua nghe cháu.

– Cháu Lê, cháu Minh đá rất tốt, nhưng đừng thủ nhiều quá, cứ tràn lên mà tấn công.

Những lời dặn dò, những tấm lòng dành cho Hoàng, cho Lê, cho Minh, cho đội bóng.... Dù không nói ra, các bác, các chú, các anh vẫn mong ước chiếc cúp vô địch về với đội bóng của phường.

Và rồi hiệp nhì bắt đầu. Đội bóng phường Mười Sáu quyết tâm bảo vệ chiến thắng, tấn công dồn dập. Ở phút thứ năm, do lỗi của hậu vệ đối phương, tiền đạo của phường Mười Sáu ghi bàn thắng thứ hai. Đến phút này Hoàng và Lê bật khóc. Dù không nhìn vào, chúng nó cũng biết các chú buồn lắm. Không thể thua như thế này, phải vượt lên, phải thắng.

Trái bóng đặt ở giữa sân, Minh chuyền cho Hoàng, Hoàng trả ngược về cho Lê. Với tất cả ý chí phục thù, Lê lừa bóng thật nhanh, Lê tạt sang góc trái cho Hoàng, Hoàng đá bóng vào vùng cấm địa. Lê tràn lên, bằng cú đánh đầu tuyệt vời đưa trái banh nằm gọn trong lưới đối phương. Cả sân vận động như muốn vỡ tung vì những tràng pháo tay và những tiếng gào thét trong vui mừng:

- Hoan hô Pê Lê Bà Chiểu.
- Hoàng, ráng lên.
- Minh, ráng lên.
- Pê Lê đánh đầu hay quá.

Như được tăng thêm sức mạnh, vượt thắng được nỗi buồn, năm phút sau đó, với tất cả khôn ngoan, Hoàng đã sút chéo, đưa quả banh nằm gọn vào lưới gỡ huê cho đội nhà.

Cả cầu trường lại như muốn nổ tung. Chú Năm chạy ngay ra sân, ôm Hoàng giọng xúc động:

- Hoàng , cháu giỏi quá, ráng lên nghe cháu.

Từ phút đó cho đến cuối trận, trận đấu trở nên căng thẳng, theo chỉ đạo của anh Cầu, cặp Hoàng và Minh vẫn cầm mũi dùi trên phần sân đối phương. Lê như con thoi, chạy khắp sân, Chỉ còn ba phút nữa hết hiệp hai, tỷ số hai bên vẫn là 2-2. Hai bên thay nhau mở những đợt tấn công. Minh nhận đường chuyền của Lê, tạt sang cho Hoàng, Hoàng đưa sang cho Hòa lỗi vừa từ hàng giữa tràn lên, Hòa lỗi chạy thật nhanh đến vùng cấm địa, tạt sang cho Lê. Như con mãnh hổ, Lê nhận bóng vượt qua hậu vệ. Thủ môn đối phương bay vào chân Lê nhưng đã muộn, cú sút thật mạnh đi thẳng vào lưới trước một cầu trường nổ tung tiếng hoan hô.

Thế là ước mơ đã thành sự thật, đội bóng nhí Bà Chiêu đoạt chức vô địch bóng đá thiếu nhi Quận. Thủ quân Minh nhí nhường vinh dự nhận cúp cho Lê. Theo sự hướng dẫn của trọng tài, hai đội lần lượt bước lên trình diện.

Giữa tràng pháo tay vang dội. Lê chứng chạc đi lên bục nhận chiếc cúp vô địch từ tay bác Chủ tịch. Nó bắt chước các danh thủ Quốc Tế, hôn nhẹ chiếc cúp rồi giơ cao nó quay một vòng chào khán giả. Lần lượt từng cầu thủ nhí trong đội tiến lên hôn chiếc cúp rồi nhìn về khán đài, với niềm hãnh diện của những dũng sĩ đã chiến thắng bằng khả năng tuyệt vời.

Sáu giờ chiều, ở Câu lạc bộ Hợp tác xã, đội bóng phường được chú Minh và các chú trong Ủy Ban phường đãi tiệc. Chúng được ăn bún thịt nướng, cơm chiên lạp xưởng, bánh Ga-Tô, và uống nước ngọt CoCa. Mỗi cầu thủ được chú Tư bỏ phong bì bồi dưỡng năm chục ngàn đồng. Số tiền này do các cổ động viên trong phường tự nguyện quyên góp.

Giữa bàn tiệc, thằng Hoàng đứng dậy, giọng trịnh trọng như người lớn:

- Kính thưa chú Năm!
- Kính thưa các bác, các chú!
- Thưa các anh!

Xin cho cháu được phát biểu. Hôm nay đội bóng phường ta đoạt chức vô địch bóng đá Quận, và hôm nay cũng là ngày vui của bạn Lê. Thưa các chú! Hôm nay là ngày sinh nhật thứ mười lăm của bạn Lê - Nguyễn Văn Lê - Pê Lê Bà Chiểu...

Lời phát biểu của Hoàng tạm ngưng vì những tràng pháo tay. Chú Năm Minh - Chủ tịch phường rời ghế, đến bắt tay Lê chúc mừng:

– Ngày sinh nhật của cháu mà chú hổng biết, may nhờ có cháu Hoàng cho biết. Vì quá bất ngờ nên không chuẩn bị quà để tặng cháu. Thôi, thay mặt các chú trong Ủy Ban, chú tặng cháu một chiếc hôn với lời chúc mừng sức khỏe.

Đến phút này thì Lê khóc vì sung sướng. Lần lượt các chú trong Ủy Ban phường, các anh trong chi đoàn, và các bạn lần lượt đến ôm hôn Lê với lời chúc mừng rất chân thành. Riêng thằng Hòa lỗi, đặc biệt hơn, nó tháo chiếc đồng hồ điện tử đưa cho Lê và nói:

– Mẹ tao thưởng cho tao chiếc đồng hồ điện tử, tao tặng lại cho mày. Mày cần đồng hồ hơn tao, hơn nữa tao còn một cái khác ở nhà...

Cả bàn tiệc xúc động trước tâm lòng thành đầy tình người của hai đứa trẻ.

Lại một đêm Lê ngủ không được. Chia

tay nhau tại Cầu lạc bộ, Lê trở về với niềm vui khó tả. Hoàng quên đi chuyện buồn, đưa Lê về tận nhà. Hai đứa bàn tính chuyện vài hôm nữa sẽ xuống Biên Hòa thăm ba Hoàng.

– Còn ba ngày nữa giỗ mẹ tao, chắc tao đi với bà nội về bên ngoại.

– Nhà ngoại mày ở đâu? Sao lâu nay tao không nghe nói?

– Ở tuốt Vĩnh Long, gần bờ sông Cổ Chiên.

– Thế mày phải ở lại dưới đó?

– Thì chắc vậy .

– Khi nào mày định đi thăm ba mày?

– Có lẽ ngày mốt.

– Ngày mốt tao xin bà ngoại, tao đi thăm ba mày.

– Thôi, mày lo ở nhà, tao đi một mình cũng được.

– Không được, tao sẽ đi cùng mày. Tao kể chuyện ba mày bị tai nạn cho bà ngoại tao nghe, bà tao cũng khuyên tao nên giúp mày.

– Ủ, vậy thì được, chứ tao sợ mày đi theo, bà ngoại mày lại la.

– La cái gì? Bà ngoại tao cũng rất thương mày. Bà còn dặn tao: “Cùng nghèo khó thì cùng giúp đỡ nhau”.

Khi nghe Lê kể những chuyện xảy ra hồi chiều, ngoại Lê tấm tắc khen:

– Ủ, cái số mày không cha, không mẹ, có người ngoài thương. Vậy thi đấu xong rồi có còn đi đá banh nữa không?

– Nghe đâu con sẽ được chọn đi học trường năng khiếu.

– Trường năng khiếu là trường gì? Mà học ra làm sao? Cả đời ngoại chưa hề nghe ai nói tới cái trường ấy.

- Trường năng khiếu dạy cho những ai đá banh hay.
- Vậy chỉ có học đá banh suốt ngày hay sao?
- Đâu có ngoại. Mỗi ngày chỉ học vài giờ, có ngày học có ngày nghỉ.
- Học gì thì học nhưng đừng học vào giờ bán cà phê.
- Chắc là học buổi chiều.... Buổi sáng cũng sau tám giờ.
- Vậy thì được, mà như vậy thì con nghỉ bán vé số.
- Các chú sẽ giúp con, đỡ vất vả hơn.
- Ờ, cũng phải, chỗ thấy con đi bán vé số, ngoại cũng khổ tâm lắm...

Và đêm nay, Lê sống với niềm vui cùng nỗi buồn lẫn lộn, vui vì thành công ngoài mơ ước, vui vì được các chú, các anh, bè bạn dành cho những bất ngờ trong ngày sinh nhật, vui nhất là tình cảm của thằng Hòa dành cho mình... Nó dám tặng cả cái đồng hồ điện tử. Lê tự hỏi, không biết nó tặng như vậy, về nhà, mẹ nó có la không? Nếu bị la, chắc phải trả lại cho nó, chứ vì bạn mà bị cha mẹ la mắng, điều này Lê không bao giờ muốn.

Nỗi buồn của Lê là nhớ mẹ... trong lá thư mẹ hứa sẽ vào thăm nhưng đợi đến bao giờ. Mẹ lại bàn chuyện xuất cảnh diện con lai, thật ra có lúc Lê cũng muốn ra đi như bao nhiêu đứa trẻ khác nhưng nghĩ đến ngoại, đến mẹ, đến những người không bao giờ gặp lại, lòng Lê lại chùng xuống vì những xôn xang... Lẽ nào mẹ và ngoại ở lại với cuộc sống nhiều khó khăn. Lẽ nào ra đi để ngoại ở lại một mình thui thủi sớm hôm. Còn mẹ nữa, đã hai năm rồi không gặp lại mẹ. Càng lớn, càng suy nghĩ, Lê càng thương mẹ. Còn cha Lê, không một dấu tích để lại dù là tấm ảnh còn con. Tất cả chỉ là nét phác thảo qua lời kể của mẹ.

Buồn vui đến với Lê trong một đêm dài trần trọc. Quá nửa khuya, nó vẫn không tài nào ngủ được. Không lẽ thức đến sáng luôn. May là ngày mai bà ngoại nghỉ bán một ngày để sửa sửa giỗ ông ngoại. Như một thúc giục vô hình, Lê đứng dậy, nó không dám bật đèn vì sợ ngoại mất ngủ. Lê rón rén tìm cây đèn dầu thấp sáng trong góc phòng rồi đọc thư mẹ, xong Lê tìm giấy viết thư thăm mẹ.

Thăm mẹ!

Con đã nhận được thư mẹ, ngày mai là ngày giỗ ông ngoại - Con rất nhớ mẹ. Nhận thư này, mẹ cố gắng thu xếp vào thăm con, mẹ nhớ dẫn hai em vào cho con thăm hai em. Từ khi sinh chúng con đến bây giờ, anh em chúng con chưa gặp nhau... Con có nhiều chuyện mong gặp mẹ, mẹ cố gắng vào nghe, con chờ mẹ từng ngày.

Con của mẹ

Lê

Gần ba giờ sáng Lê mới ngủ được. Sáng hôm sau ngoại dậy sớm đi chợ mua sắm thức ăn và hoa quả để cúng ông ngoại. Đến chín giờ nếu ngoại không thức dậy, chắc Lê còn ngủ say.

- Ủa ngoại nấu ăn khi nào mà nhanh vậy?
- Ngoại dậy từ năm giờ sáng, thấy con còn ngủ ngoại không đánh thức. Không có gì cúng ông ngoại, ngoài con gà mua sẵn, chén xôi và đĩa thịt heo.
- Sao ngoại không mua nhiều hơn, tiền thưởng của con để dành cúng ông ngoại, sao ngoại không mua hết?

– Cha mày, mua hết lỗ đau ốm thì lấy gì hai bà cháu sống. Ngoại định tháng sau mua ít ván ép nhờ thợ mộc đóng “la-phông” để trưa cho đỡ nắng, chớ buổi trưa nắng chịu không nổi. Mà thôi, dậy rửa mặt rồi cúng ông ngoại.

– Có mời ai không ngoại?

– Không mời ai hết con ạ, mình nghèo, mời họ cũng không đi, nếu có mời thì mời bà Tám, hoàn cảnh bà cũng không khác gì hoàn cảnh của bà cháu mình.

Lê tần ngần trước nhà thằng Hòa. Nửa muốn vào nửa muốn không, căn nhà sang trọng quá. Đương lấp ló trước cửa thì thằng Hòa đi ra:

– Trời, Lê, sao đến mà không vào.

– Thôi tao không vào đâu, tao có chuyện muốn nói với mày.

– Lại chuyện gì nữa.

Lê rút ra trong túi áo chiếc đồng hồ điện tử. Hòa hiểu ngay:

– Bộ mày định trả lại cho tao à. Không được đâu, mày trả lại là mày khinh tao đó.

Ngập ngừng Lê nói:

– Tao nhận đồng hồ của mày, rồi mẹ...

Nghe Lê nói thế Hòa cười lớn:

– Cái thằng này lo xa quá... Thật sự không có sinh nhật, tao cũng tặng mày. Chuyện này tao có kể cho mẹ tao nghe, mẹ tao còn dặn khi nào mày rảnh nhớ ghé nhà tao chơi. Mẹ tao rất thương mày.

– Có thiệt không Hòa?

- Sao lại không thiết.
- Mẹ mày không la mày à?
- Trời, cái thằng này, mày không tin tao sao?
- Nhưng mà...
- Nhưng mà sao?
- Đồng hồ này đắt tiền, tao không dám nhận.
- Đắt tiền cái gì, chỉ vài chục nghìn thôi.
- Vài chục nghìn mà mày cho là rẻ à?
- Tại mày... nên mày... mới nghĩ là đắt tiền.

Thằng Hòa định nói “tại mày nghèo” nhưng nó kịp tắt lại, nếu nhớ miệng nói ra chắc Lê buồn lắm.

- Mày vào nhà tao chơi.
- Thôi để khi khác, tao phải đi gửi thư cho mẹ tao.
- Mày chờ tao, tao vào lấy xe chở mày đi.

Hòa chở Lê ra Bưu điện Bà Chiểu. Nó gọi xe đạp rồi dẫn Lê vào quầy bưu điện. Hòa có vẻ thành thạo còn Lê thỉnh thoảng mới viết thư cho mẹ, thông thường nó gửi thư ở bưu điện phường, chưa bao giờ bước chân vào bưu điện quận. Theo ý thằng Hòa, gửi thư ở bưu điện quận sẽ nhanh hơn, do vậy nó làm theo ý Hòa dù phải đi xa.

Hòa giành mọi chuyện mua tem, dán thư, bỏ thư, thằng Lê chỉ có việc đi theo nó.

Hoàn thành công việc, Hòa hí hửng như vừa làm xong một việc gì rất lớn lao. Rồi khỏi bưu điện Hòa dẫn Lê vào một quán kem, Lê không chịu vào, nằng nặc đòi Hòa chở về.

– Thôi vào quán tốn tiền lắm, tội mình còn xin tiền nhà, tao ngại lắm.

– Ngại gì, anh Hai, mẹ tao vừa cho nhiều tiền, mày vào với tao cho vui, tao khao mày một châu kem.

Đây là lần đầu tiên Lê vào một quán kem, nó nhớ lại những buổi trưa bán vé số, nhiều khi khát nước quá, nó chỉ dám uống nước trà đá ở các quán cóc, những hôm bán được nhiều vé mới dám uống một ly nước mía.

Bây giờ ngồi cạnh Hòa trong một quán kem khá sang trọng bỗng dưng nó nghĩ đến mẹ.... Không hiểu giờ này ở Đà Nẵng, mẹ nó làm gì, cuộc sống ra sao? Nó lại nghĩ đến cảnh gia đình thằng Hoàng, cũng khó khăn vất vả không thua gì nó. Đang hưởng những sung sướng, nó nghĩ đến cái khổ, những gian truân của người thân thuộc.

– Mày nghĩ ngợi gì vậy? Cứ ăn đi...

Lê ngập ngừng, nó nhìn sang Hòa, cái nhìn biết ơn và xúc động.

– Mày tốt với tao quá.

– Đó, mày lại cứ nhắc đi, nhắc lại chuyện này hoài.

Ly kem có cả mấy quả nho. Lê nhìn sang Hòa để xem nó ăn như thế nào. Thấy bạn ăn có vẻ thành thạo, nó chạnh nghĩ đến mình. “Chắc có lẽ mình là quê mùa nhất. Hơn mười lăm mười sáu rồi mà chưa bao giờ được ăn kem ly”.

– Mày có hay ăn kem không Lê?

– Đây là lần đầu tiên tao vào quán ăn kem.

– Mày xạo, làm gì có chuyện đó.

– Không, tao nói thật... Suốt mười mấy năm qua tao chỉ biết uống trà đá, nước mía, có chăng chỉ có ăn kem cây. Thỉnh thoảng cậu út

tao về thăm nhà, ổng nhờ tao mua nước ngọt, ổng rót cho tao một ly.

Nghe bạn nói, Hòa nhìn bạn thương cảm. Nó nghĩ cuộc sống đầy đủ của nó, xin gì được đó, hơi nhức đầu một tí cả nhà đã cuống lên. Ngay chuyện đi đá bóng, nếu không có ba nó, một cựu cầu thủ, từng say mê bóng đá, có lẽ mẹ nó đã cấm không cho nó tham dự một môn thể thao nào có nhiều va chạm và tổn sức. Sau mỗi trận đá bóng trở về nhà thấy người nó nhiều mồ hôi, mẹ nó đã la lên:

– Đó , tao đã bảo, đừng đá banh nữa, lần nào về cũng mồ hôi, mồ kê.

Những lần la như vậy, nó nhắc lại lời của ba nó “Con trai phải biết chơi thể thao cho khỏe mạnh, cứ ru rú trong nhà suốt ngày, chẳng giống ai...”. Còn thằng Lê bạn nó, sự nghèo khó vẫn đeo đẳng bao lâu nay... Nó nhớ lại câu nói của Lê “Đây là lần đầu tiên...” Có thể như vậy sao? Lẽ nào chuyện ăn kem lại là một điều quá mới mẻ với Lê, khi mà loài người sắp già từ thế kỷ hai mươi.

- Hôm nay mày cứ ăn thoải mái, ăn cho đã...
- Tao chỉ ăn một ly thôi.
- Không được, ít nhất phải ba ly, hai đĩa sáu ly...
- Ăn nhiều quá đau bụng chết.

Hòa cười:

- Mày cái gì cũng sợ, ăn kem sao mà đau bụng được?
- Tao nghe tụi nó nói, ít ăn kem, ăn nhiều sẽ bị đau bụng.
- Không có đâu.

IV

Lê từ bưu điện trở về nhà sau khi gửi thư cho mẹ. Thành Hòa tốt quá, chờ Lê về tận ngõ hẻm mới chia tay. Có nhiều lần Lê cũng tự hỏi tại sao thành Hòa lại quá tốt với nó như thế? Đáng lý ra Hòa phải giận Lê vì Lê đã nện Hòa một trận nên thân trong thời gian chuẩn bị thi đấu với khu phố B cách đây chưa lâu.

Bây giờ trước những niềm vui và nỗi buồn lẫn lộn, Lê đứng giữa những chọn lựa: Bóng đá và xuất cảnh, bán vé số và vào trường năng khiếu như dự tính của phòng thanh niên quận qua thông báo của anh bí thư chi đoàn phường. Những ý nghĩ theo Lê về đến nhà.

Ngạc nhiên vô cùng khi trước mặt Lê là một bà ăn mặc sang trọng ngồi nói chuyện với ngoại Lê. Trên chiếc bàn nhỏ duy nhất của gia đình, Lê thấy có một xấp vải, một bịch cam, một bao thư dày cộm... Lê cúi chào người khách lạ. Bà khách nở nụ cười hiền từ hỏi Lê:

- Cháu là Lê?
- Dạ, vâng.
- Cháu vừa đi chơi về?
- Thưa bà, cháu ra Bưu điện gửi thư cho mẹ cháu.
- Mẹ cháu có hay liên lạc với cháu không?

- Thỉnh thoảng mẹ cháu có gửi thư.
- Nghe bà ngoại cháu nói, mẹ cháu sắp vào đây để lo chuyện xuất cảnh cho cháu?
- Dạ, trong thư có thấy mẹ cháu nói vậy.
- Thôi được, cháu vào rửa mặt rồi ra đây nói chuyện với dì và bà ngoại.

Khi Lê đi rồi, bà ngoại Lê nói với người khách:

- Tôi đã có lần nhắc chuyện đi Mỹ nhưng hình như cháu nó không thích... Trước đây cũng có một bà như bà đến lo hồ sơ cho nó nhưng rồi nó không chịu.

- Hồi đó nó còn nhỏ, còn bây giờ, nó lớn rồi, chắc nó thích.

Lê trở lên nhà, rón rén ngồi ở giường, nghe bà khách nói chuyện với bà ngoại.

Bà khách lạ gọi Lê đến bên cạnh:

- Năm nay cháu bao nhiêu tuổi?
- Dạ, cháu sinh năm một chín bảy lăm...
- Cháu có nghe nói nhà nước cho con lai xuất cảnh không?
- Dạ, cháu có nghe nhiều lần.
- Thế cháu có biết bất cứ ai con lai cũng đều phải xuất cảnh.
- Dạ, đâu có, cháu có hỏi nhiều người, con lai muốn xuất cảnh thì làm đơn, còn không muốn thì cũng được, không ai ép.
- Cháu nói vậy, trước sau gì cháu cũng phải đi.
- Cháu không tin như thế, nhà nước không ép ai cả.
- Dựa vào đâu mà cháu nói vậy?
- Cháu đọc báo.

- Cháu bán vé số tiền đâu mà mua báo.
- Cháu đọc báo nhờ của bạn cháu.

Nghe Lê khẳng khẳng với ý kiến của mình, bà khách quay sang nói với ngoại Lê.

– Những gì tôi nói với ngoại, ngoại cứ nói thẳng cho cháu biết, cho nó thấy cái đúng, cái sai.

– Thôi được, bà cứ về. Để lát nữa tôi nói cho cháu nó biết, thằng này thuộc dạng cứng đầu, phải khuyên lơn nó từ từ.

Bà khách đứng dậy định đi về thì bà ngoại Lê lấy xấp vải, gói cam, bao thư trả lại cho bà khách:

– Thưa bà, những cái này tôi không dám nhận. Khi nào cháu nó đồng ý, bà giúp gì cũng được.

Bà khách nài nỉ, nhưng ngoại Lê vẫn từ chối, cuối cùng bà đành cầm gói quà ra về.

Đưa bà khách qua cổng, trở vào nhà ngoại chưa kịp lên tiếng, Lê đã nói:

– Con thưa với ngoại, lần sau ngoại đừng tiếp những bà như vậy, con không thích đâu.

Ngoại im lặng, không trả lời Lê. Khi bà xuống bếp, Lê thấy bà đưa tay lau nước mắt. Lê lặng thinh nhìn bà ngoại, một tình thương dâng tràn lên trong lòng Lê. Cả một đời ngoại khổ vì mẹ, vì Lê và trong những tháng ngày còn lại của đời người, ngoại vẫn mong cho đứa cháu trai sung sướng thay vì phải tiếp tục chịu đựng những tháng ngày gian khó.

Ngoại trở lên. Bây giờ không còn giấu diếm, ngoại đến trước bàn thờ ông ngoại, thắp hương và khóc òa:

– Ông ơi, tôi cực khổ theo con, theo cháu, số tôi cực tôi chịu, còn thằng Lê tội nghiệp nó... Sinh ra không thấy mặt cha, bây giờ có người lo cho nó, nó không chịu đi. Không lý nó cứ chịu cực như thế này hoài sao ông ơi!

Lê đến bên ngoại, dìu ngoại ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, nó ra sau nhà lấy chiếc khăn thấm nước trở vào lau nước mắt cho ngoại.

– Thôi ngoại đừng buồn, đợi khi nào ngoại mất, con sẽ làm hồ sơ đi.

– Khi đó thì người ta đâu cho đi nữa?

– Cho chứ ngoại, miễn sao đúng là con lai.

– Thì con là con lai chứ là con gì nữa?

– Vậy ngoại đừng suy nghĩ thêm hại sức khỏe. Trời xanh có mắt, thế nào rồi cũng có ngày con sung sướng.

Ngoại không hiểu gì về bóng đá, nhưng Lê vẫn kể cho ngoại nghe về thành tích Lê đạt được trong suốt kỳ tranh giải vô địch bóng đá thiếu nhi quận. Nó kể huyên thuyên đến nỗi ngoại phải tắt lại.

– Ngoại có biết đá banh, đá biểc gì đâu mà con kể với ngoại?

– Thì con được khen, con kể cho ngoại nghe không được sao?

– À, mà quên, sao phờng lại thưởng cho con?

– Thì con kể cho ngoại nghe rồi, ngoại quên rồi sao?

– Ngoại nhớ chứ, ngoại đang giữ tiền thưởng của con nhưng ngoại muốn biết phờng lấy tiền đâu mà thưởng cho con?

– Các chú, các bác trong phờng góp lại tặng con vì con đá hay.

– À, mấy chú, mấy bác cũng tốt, cũng biết thương con nhà nghèo.

– Một phần vì nghèo, một phần vì con đá hay chớ bộ...

Thế là đội tuyển thiếu nhi được lập với hai đội A và B, đội A có mười lăm cầu thủ, đội B có mười sáu cầu thủ. Lê, Hoàng, Minh, Hòa, Phan được chọn vào đội A, các bạn khác trong đội bóng của Lê đều được tuyển vào đội B.

Theo chương trình tập dượt được phổ biến, mỗi buổi chiều hai đội được tập dượt tại sân bóng quận từ bốn giờ rưỡi chiều, riêng chủ nhật tập vào buổi sáng... Với chương trình tập luyện này không gây trở ngại cho cả Lê và Hoàng.

Trong ba ngày qua, Lê bận rộn với nhiều công việc, đi với Hoàng về Biên Hòa, chuẩn bị liên hoan cuối năm ở lớp bổ túc văn hóa. Nếu trong ngày sinh nhật Lê nhận được những phần thưởng bất ngờ, thì trong buổi sinh hoạt cuối năm Lê cũng nhận được phần thưởng đặc biệt của thầy chủ nhiệm. Không hiểu sao thầy cũng biết rõ Lê lập được nhiều thành tích trong bóng đá, và khi biểu dương các học sinh xuất sắc trong suốt niên học, thầy đã nói nhiều về Lê.

– Trong lớp chúng ta có em Lê là gặp nhiều khó khăn trong cuộc sống, thầy khỏi phải nói ra, chắc nhiều em trong lớp cũng hiểu được phần nào hoàn cảnh của Lê. Mặc dù vậy, em Lê cũng đã cố gắng học tập và tổng kết cuối năm được xếp hạng khá về văn hóa và đạo đức được xếp hạng tốt. Trong bảng tổng kết, em Lê xếp hạng ba toàn lớp. Ngoài phần thưởng nhà trường tặng cho ba em xuất sắc nhất lớp: Mỗi em được năm cuốn vở, riêng em Lê, thầy có phần thưởng riêng. Để dành sự bất ngờ, thầy mời ba em xuất sắc nhận phần thưởng. Riêng em Lê, thầy đề nghị tự tay mở phần thưởng đặc biệt của thầy dành cho em.

Cả lớp vỗ tay chào mừng ba học sinh xuất sắc nhất. Lê đứng ngoài cùng, tay run run nhận phần thưởng thầy trao. Ngoài tập vở còn có

một bao ni lông bọc kín bằng một lớp giấy. Lê hồi hộp mở, chưa bao giờ Lê hồi hộp và xúc động như thế này:

– A, đôi giày.

Cả lớp reo lên, những tràng pháo tay nối tiếp. Lê giơ cao đôi giày, rồi áp vào má mình. Tự nhiên những dòng nước mắt cứ thi nhau rơi... Cả lớp yên lặng. Riêng thầy chủ nhiệm đến bên Lê, bàn tay gầy guộc của thầy đặt lên vai Lê. Qua đôi mắt kính trắng Lê đọc được cả tấm lòng thầy dành cho người học trò nghèo khổ.

– Thầy được biết em là một cầu thủ xuất sắc của đội bóng quận, tặng em đôi giày bata để em nhớ đến thầy và nhớ đến lớp.

Quay lại lớp học nhìn từng học sinh đã được thầy dìu dắt trong suốt một năm qua.

Thầy nói chậm rãi:

– Niên học tới, các em lên lớp tám, dù là lớp tám bổ túc văn hóa. Thầy rất tiếc không còn dịp gặp lại các em, do điều kiện gia đình, thầy xin chuyển về ngoại thành. Thầy trò chúng ta chỉ còn gặp nhau trong buổi sinh hoạt này... buổi sinh hoạt cuối năm, đồng thời là buổi sinh hoạt giã từ... Thầy trò chia tay, nhưng thầy nhớ mãi các em... những học sinh do điều kiện gia đình đã không theo học được các lớp phổ thông ban ngày đành phải học bổ túc, có em mười ba, mười bốn, có em đến mười bảy. Dù ở tuổi nào, các em vẫn thuộc lớp trẻ, những công dân tương lai của đất nước... Thầy mong rằng các em sẽ là những con người tốt của xã hội.

Thầy dứt lời, cả lớp học như lắng đi trong sự yên lặng tận cùng. Không khí của buổi chia tay buồn và cảm động làm sao.

Chị Tuyết, mười tám tuổi - thợ may, học sinh lớn tuổi nhất lớp, đồng thời là trưởng lớp đã thay mặt lớp đứng dậy. Giọng chị đầy xúc

động:

– Thưa thầy, hôm nay là buổi sinh hoạt cuối cùng của lớp, thay mặt lớp, chúng em xin chúc thầy dồi dào sức khỏe... Chúng em cứ tưởng rằng năm đến vẫn còn được học với thầy, vẫn được thầy dìu dắt... Nhưng không ngờ thầy vừa cho biết thầy chuyển về ngoại thành, chúng em không bao giờ quên được những tiết học mà thầy đã dạy chúng em.... Dù không gặp thầy nhưng chúng em vẫn nhớ mãi đến thầy... Nhân tiện đây, chúng em xin có món quà tặng thầy..

Chị Tuyết rời khỏi bục, tiến đến trước mặt thầy. Tay run run, chị trao tặng thầy một gói quà bọc giấy hoa.

– Thưa thầy, đây là món quà nhỏ; một cuốn sổ tay, hai cây bút để thầy soạn giáo án và chấm điểm.

Nhận quà từ tay học sinh trưởng lớp, thầy chỉ nói được hai tiếng “cám ơn”. Giọng thầy nghẹn lại, những giọt nước mắt qua đôi kính chảy xuống đôi má hóp của thầy.

Thầy trò chia tay, Lê ở lại cuối cùng với thầy chủ nhiệm. Lê dắt chiếc xe đạp cho thầy, hai thầy trò đi dọc hành lang trường. Đến cổng, thầy dừng lại, nhìn thật lâu vào người học trò hai dòng máu, người học trò mà có thể thầy không có dịp gặp lại...

– Thành công trong bóng đá cũng là một thành công. Thầy chúc em sớm trở thành một tài năng của đất nước. Nếu một ngày nào đó, thầy được tin em có tên trong thành phần đội tuyển quốc gia, thầy sẽ vô cùng sung sướng và hãnh diện.

Đến giờ phút này thì Lê không dần được xúc động, nó nắm đôi bàn tay gầy guộc của thầy, nghẹn ngào:

– Em biết nhà thầy, tuần đến em sẽ tới thăm thầy. Khi nào thầy về ngoại thành, thầy cho em địa chỉ, em sẽ thăm thầy.

– Thầy về Củ Chi, đừng đi xa xôi, em có tâm lòng với thầy là đủ. Ủ, mà hôm nay sao không thấy em Hoàng?

– Dạ, ba bạn Hoàng bị tai nạn gãy chân nằm ở nhà thương Biên Hòa. Hôm nay Hoàng về thăm ba.

– Thầy có nghe tin ba Hoàng bị tai nạn.

Nếu có gặp Hoàng, nói cho thầy gửi lời thăm...

– À, em quên báo cho thầy biết là Hoàng và em đều được chọn vào đội bóng đá quận.

– Thầy có biết, thầy mừng cho hai em. Dù ít có dịp trò chuyện với hai em nhưng những thành công của học trò thầy đều theo dõi và vui mừng trước những gì các em đạt được.

Ngày tháng chóng qua nhanh, mỗi hôm nào được gọi lên phòng thanh niên quận để nghe phổ biến chương trình huấn luyện, ấy thế mà hôm nay đội bóng quận đã bước vào giai đoạn tranh giải. Theo điều lệ, các đội sẽ chia làm hai nhóm. Đội bóng của Lê sẽ gặp một đội bóng đã hai năm liền đoạt giải bóng đá vô địch thiếu nhi toàn thành. Trước ngày ra quân, để kiểm tra đội hình, chỉ đạo viên và huấn luyện viên đã cho đội nhà đấu giao hữu với đội bóng trường Cửu Long. Niềm vui đã không mím cười với Lê khi còn bốn phút chót, trong một lần lên bóng, Lê bị té sừng xương đầu gối, và thế là trong trận ra quân chính thức Lê đành ngồi ở hàng ghế khán giả.

Dù đã được huấn luyện kỹ, nhưng so với các cầu thủ thiếu nhi quận Năm, đội bóng của Lê có phần lép vế từ kỹ thuật giao bóng đến thể lực. Ngồi trong sân nhìn ra, Lê nhận thấy đội bạn mạnh về hàng thủ. Lê nhớ lại lời dặn của chú Nhân về chiến thuật tấn công trước hàng phòng vệ mạnh. Theo chú, để phá được bức thành trì kiên cố của đối phương là phải tạo yếu tố bất ngờ, thay vì dẫn banh đến

khung thành, phải có những cú sút bất ngờ từ xa... Giá như Lê đừng bị đau đầu gối, thì Lê có dịp thực hiện bài học mà chú Nhân đã dạy.

Trận ra quân đầu tiên thắng lợi thuộc về đội quận Năm, tỷ số 1-0, cả đội Lê đưa nào mặt cũng buồn xo. Còn hai trận nữa, đội của Lê khó lòng dẫn đầu toán.

Hai ngày sau gặp đội bóng đá quận Bốn, may mắn đã mỉm cười với các cầu thủ Bà Chiểu, dù các đồng đội của Lê phải vất vả lắm mới thắng được với tỷ số sát nút 1-0.

Trận thứ ba là trận quyết định, cả bốn đội đều thắng một trận, được hai điểm, tỷ số thắng bại bằng nhau.

Nếu trận thứ tư, đội của Lê thắng đậm sẽ được vào chung kết. May mắn cho đội Lê là gặp đội quận Bốn trong trận thứ ba, diễn ra trước trận đội của Lê gặp đội quận Nhất một ngày và quận Năm đã thắng với tỷ số 2-1. Như vậy đội quận Năm dẫn đầu bảng với bốn điểm, tỷ số bàn thắng bại là 3-2.

Trước giờ ra quân, huấn luyện viên họp toàn đội phổ biến phương án thi đấu, sau khi phân tích khả năng từng đội, anh nói:

– Nếu trận này ta thắng đội quận Nhất hai bàn cách biệt, đội chúng ta sẽ vào chung kết. Trong trận này, anh vẫn để Lê ở ghế dự bị, chỉ vào khi nào cần thiết.

Trận thứ ba quyết định vé vào chung kết diễn ra rất căng thẳng. Hết hiệp một, hai bên vẫn chưa mở được tỷ số. Thế là con bài chủ lực “Pêlê” được tung vào. Chân Lê đã lành hẳn, nhưng huấn luyện viên khuyên Lê tránh đụng chạm, Lê ở vị trí tiền vệ, sự có mặt của Lê làm đội nhà đá hay hơn, các đường giao banh kiến hiệu hơn. Chỉ sau năm phút, bằng một đường chuyền chính xác của Lê, Hoàng sút căng vào góc phải, ghi bàn thắng đầu tiên vào khung thành đối phương của

các ngôi sao Bà Chiểu. Niềm vui vẫn chưa trọn vẹn, nếu không ghi thêm một bàn thắng. Nếu tỷ số dừng lại ở đây thì đội quận 5 và đội Lê đồng điểm, đồng hiệu số bàn thắng bại; nhưng tính theo số bàn thắng, thì đội quận Năm hơn đến một bàn và như vậy thì hạnh phúc bóng đá vẫn ở ngoài tầm tay của các cầu thủ Bà Chiểu. Chỉ có thắng 2-0 hay 3-1 thì mới vào được chung kết.

Khi chỉ còn vài phút tan hiệp, con số 0-1 vẫn là tỷ số thách đố sự cố gắng của đội bóng PêLê Bà Chiểu. Không thể chờ đợi được nữa, Lê nhận đường chuyền cuối cùng, tạt ngang cho Minh, Minh chuyền cho Toàn, Lê vượt lên nhận đường bóng của Toàn, qua luôn hai hậu vệ. Bây giờ chỉ có Lê và thủ môn, Lê sút thật căng. Bóng dội xà ngang bật ngược trở lại, Lê nhào lên. Bằng cú đánh đầu tuyệt vời, Lê đưa gôn trái banh vào lưới. Sân bóng như muốn nổ tung trong hàng năm tiếng reo hò và ngay sau đó, trọng tài đã nổi còi kết thúc trận đấu. Cả sân cỏ tràn ngập cổ động viên của đội PêLê Bà Chiểu. Vinh quang đã mỉm cười với PêLê, với các cầu thủ nhí Bà Chiểu. Còn nổi vui nào hơn thế nữa? Còn nụ cười nào đẹp hơn thế nữa? Còn tình thương yêu nào hơn thế nữa khi những vòng tay đan chặt vào nhau quàng Lê rời sân cỏ.

Chỉ còn ba ngày nữa là trận tranh chung kết sẽ diễn ra trên sân vận động Hoa Lư. Đã hai tuần nay, Lê phải tạm nghỉ bán vé số để dành sức cho trận đấu. Nghỉ bán vé số sẽ ảnh hưởng đến đời sống hàng ngày nhưng nhờ tiền bồi dưỡng của quận, nhờ sự giúp đỡ của các chú, các bác trong phường, thêm vào đó lúc này khách uống cà phê đông hơn, nên cũng đủ bù qua sót lại...

Trưa nay, trong lúc đang thiu thiu ngủ trên nền nhà thì Lê nghe tiếng gọi:

– Lê ơi, Lê, mở cửa cho mẹ vào.

Lê tỉnh dậy ngơ ngác... có thể vui sướng như vậy sao khi nỗi chờ mong mẹ vào gần như tuyệt vọng. Lê cuống quýt chạy ra mở cửa... mẹ con ôm nhau, cười trong nước mắt.

– Thế là mẹ vẫn vào một mình, không mang hai em vào. Nhìn qua đồ đạc của mẹ, Lê đoán đời sống kinh tế có khá hơn và lần này chắc hẳn mẹ mang vào nhiều tin vui. Nửa giờ sau thì Lê hiểu được vì sao mẹ vào sớm hơn dự tính. Dượng của Lê trúng số độc đắc vào lúc gia đình kiệt quệ, với số tiền lớn như vậy, dượng sửa sang lại nhà cửa, sắm sửa đồ đạc và giục mẹ vào thăm Lê và bà ngoại. Đáng lý ra mẹ sẽ mang hai em vào nhưng bà nội chúng lại muốn đưa chúng về thăm quê biển, ở Đà Nẵng lúc này quá nóng, chúng hay bị nổi mụn...

Mẹ mang vào rất nhiều quà, cả bộ áo quần may sẵn cho Lê, một bộ áo quần cho bà ngoại.

Suốt buổi chiều hôm đó hai mẹ con bên nhau kể chuyện về những ngày xa cách - Lê báo cho mẹ biết những thành công của mình trong bóng đá.

– Mẹ biết không, con được nhận vào đội tuyển quận.

– Đá bóng không phải là cái nghề, kỳ này vào đây mẹ sẽ lo giấy tờ cho con đi xuất cảnh, mẹ không đi được vì còn hai em, bà ngoại và dượng con.

– Con đã nói là con không muốn đi.

– Người ta chạy tiền để được đi, còn con đủ điều kiện để đi, lại không chịu đi, thế có khùng không?

– Không phải con không muốn nhưng qua đó một mình con buồn lắm. Ở Việt Nam mình tuy cực nhưng được nhiều người thương lại còn có ngoại và mẹ, có bạn bè. Qua bên đó con chẳng có ai cả.

– Cái thằng này, qua bên đó thời gian cũng có bạn bè, biết đâu lại còn gặp cha.

– Cả một nước Mỹ mấy trăm triệu người làm sao mà tìm được?

Mặc dù nghe nói vậy, trong hai ngày đầu ở Sài Gòn mẹ Lê vẫn tìm cách liên lạc với các cơ quan dịch vụ để hỏi về thủ tục xuất cảnh của Lê.

Theo lời hẹn, Lê sẽ gặp nhân viên phụ trách vào đầu tuần tới. Nghe mẹ báo Lê vẫn dửng dưng. Lê chỉ nghĩ đến trận quyết định sắp đến, mơ ước sẽ đoạt chức vô địch toàn thành vào chiều chủ nhật này.

Khi trọng tài đặt quả bóng vào vạch phạt đền thì hy vọng của đội Bà Chiểu lịm tắt. Chỉ còn năm phút nữa là kết thúc trận đấu. Suốt hiệp đầu hai đội tuy mở nhiều đợt tấn công uy hiếp khung thành của nhau nhưng không kết quả. Hiệp nhì đội bóng quận Bình Thạnh của PêLê Bà Chiểu xuống sức, đội Thủ Đức mở những cuộc tấn công ồ ạt, và thảm họa đã xảy ra, vào năm phút cuối trong một pha bóng Hòa đã đốn ngã không hợp lệ một tiền đạo của Thủ Đức ngay trong vòng mười sáu mét năm mươi.

Quả bóng phạt thật căng, cả sân cỏ như muốn nín thở, nhưng một thủ môn Phan tài ba đã đỡ được quả phạt đền. Phan tung người lên đánh quả sút ra khỏi khung thành, giữa tiếng hoan hô vang dậy của đồng đội và cả khán giả.

Dù vậy, lo âu vẫn đến với đội Lê. Tất cả đội Bình Thạnh xuống sức. Những phút sau đó, vẫn đè nặng lên phần đất của các ngôi sao Bà Chiểu. Nếu phải đấu giải quyết bằng những quả phạt luân lưu, phần thắng sẽ nghiêng về phần đội Thủ Đức.

Những phút sau cùng thật căng thẳng. Minh cướp được bóng liền đẩy sang cho Hoàng, Hoàng trả sang cho Lê đang ở giữa sân, Lê tạt sang cho Minh vừa vượt lên từ tuyến giữa, Minh lại trả sang cho Hoàng... Vừa lúc đó, Lê đã có mặt ở vùng mười sáu mét năm mươi, không chờ đợi gì nữa, bằng một cú sút xoay người, Lê đã đưa bóng vào lưới và cuối cùng, may mắn đã mỉm cười với Lê và đội bóng Bà Chiểu.

Trích từ một bài tường thuật thay lời kết

Trong căn nhà rộn rã, trước người mẹ và bà ngoại em Nguyễn Văn Lê, người hùng của trận chung kết giải vô địch bóng đá Thiếu nhi toàn thành, người được phần thưởng danh dự của Liên đoàn bóng đá, đang ngập ngừng trả lời những câu hỏi của chúng tôi:

– Có khi nào em nghĩ rằng một ngày nào đó em sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá quốc tế?

– Em chưa dám mơ ước điều gì đó, hiện tại em được chọn vào đội bóng đá trẻ thành phố. Ở tuổi mười sáu, em chỉ mong được trở thành cầu thủ khá của đội tuyển.

– Các huấn luyện viên, các phóng viên thể thao theo dõi giải vô địch bóng đá toàn thành đã phát hiện ra em có một lối đá xuất sắc, biết kết hợp giữa kỹ thuật và đồng đội. Em chính là một tài năng trẻ của bóng đá Việt Nam.

– Em không dám nghĩ đến điều đó. Em chỉ mong được học tập nhiều qua các trận đấu để càng ngày càng khá hơn.

– Trước khi đến đây, anh được biết em thuộc diện con lai, sao em không xin đi xuất nhập cảnh.

Lê chỉ sang mẹ và ngoại đang dự cuộc phỏng vấn của chúng tôi. Ngập ngừng em nói:

– Cả mẹ em, và bà ngoại đều muốn em đi xuất cảnh. Ngay sáng nay em cũng gặp nhân viên phụ trách vấn đề này ở cơ quan dịch vụ, nhưng em đã nói với ông đó: “Tôi không muốn đi, tôi muốn ở lại Việt Nam”.

– Em có thể giải thích tại sao?

– Em muốn nói quê ngoại em là đất nước Việt Nam, quê nội em là nước Mỹ, một xứ sở em chưa hề đặt chân đến. Em cũng chưa một lần gặp cha em... nhưng quê ngoại Việt Nam đã cho em một tình thương...

– Em nghĩ sao về biệt danh “Pêlê” mà mọi người vẫn gọi em.

– Thưa anh! Em chưa xứng đáng được gọi như vậy. Em chỉ muốn được gọi là Lê Bà Chiêu - Lê Bà Chiêu là hãnh diện cho em lắm rồi.

Bây giờ là sáu giờ chiều một ngày đầu tuần, Lê tiễn chúng tôi ra cửa, khi chia tay em nói run run:

– Em không ngờ được lên báo, cả cuộc đời em lang thang khổ cực, nếu được, xin anh ghi thêm trong bài giới thiệu về em, cho em được cảm ơn bạn bè đã dành cho em một tấm lòng... Còn em, chỉ muốn làm một Lê Bà Chiêu...

8.5.1991

THƯƠNG ÁNH